

NAŠA LUČ

oktober 2006, letnik 55, številka 8

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Vadstena 2006

Gostitelji in gostje se srečajo

Pri okrepčilu po dolgi vožnji

V prijateljskem pogovoru

Slovenska procesija za Binkošti v Vadsteni

Zbrani pri slovenski lipi v Vadsteni

V veselem razpoloženju pri sestrah Sv. Brigite

Družinsko srečanje treh generacij v Vadsteni

Slovenski Viking Bojan skrbi za veselo razpoloženje

Dani in Jerica veselo prepevata slovenske pesmi

Jože je spravil v gibanje celo družino ob Bojanovi pomoči

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

"Moliti rožni venec ni nič drugega kakor premišljevati Kristusovo obličje skupaj z Marijo."

Janez Pavel II.

Dušno pastirstvo Slovencev po svetu 2

Knjiga 6

»Verujem v Boga, Očeta vsemogočnega stvarnika nebes in zemlje« 7

Zaljubljena 8

Trška gora nad Krškim 9

Pred občinskimi volitvami 10

Prisluhnimo domovini 11

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Leto brez sonca 38

Lučkin kotiček 41

Malo za šalo 42

Oglasi 43

Prva str. ovitka: A. Veber:

Kosovelje, kip Matere Božje

Druga str. ovitka: Arhiv SKM Göteborg:

Vadstena 2006

Tretja str. ovitka: Arhiv SKM Stuttgart:

Mladi iz Stuttgarta v Franciji

Četrta str. ovitka: G. Podrinski:

Daj nam danes ...

V mesecu, ki so ga naši predniki poimenovali vinotok, mlajši pa ga poznajo bolj po imenu oktober, bi vas rad spomnil na dva dogodka, ki bosta sooblikovala naše življenje.

Najprej je to mesec rožnega venca. Po mnogih cerkvah in družinah se bomo s to preprosto molitvijo na svoj način poskušali približati Bogu, zahvalili se bomo za vse milosti in se priporočili za nadaljnje varstvo. Skoraj zagotovo je molitev rožnega venca eden tistih načinov pogovora z Bogom, ki smo ga prejeli vsak v svoji družini in nas bo spremljala do konca našega življenja. Papež Janez Pavel II. je v svojem apostolskem pismu Rožni venec Device Marije zapisal: "Moliti rožni venec ni nič drugega kakor premišljevati Kristusovo obličje skupaj z Marijo." Tako kot je preprosta sama molitev, tako preprosto je tudi vzpostaviti stik z Bogom, Devico Marijo in njenim Sinom. In to je tista prednost, zaradi katere je ta molitev tako globoko zakoreninjena v našem narodu.

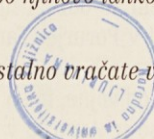
Molitev, kot jo poznamo danes, je stara vsaj sedemsto let. Poseben praznik Rožnovenske Matere božje pa je bil vpeljan v svetniški koledar katoliške Cerkve dosti kasneje - sredi 16. stoletja. Takrat je namreč krščanski Evropi grozila muslimanska nevarnost, ki so jo predstavljali turški osvajalci. Leta 1571 so bili Turki v Sredozemlju prisotni z zelo močnim ladjevjem, kar je tedanji krščanski Evropi predstavljalo veliko nevarnost. Zato si je papež Pij V. prizadeval, da bi se združili vsi tedanji krščanski vladarji Evrope in se enotno zoperstavili Turkom. Vse vernike je pozval, naj z molitvijo rožnega venca kličejo pomoč Matere božje.

Mislím, da je molitev tudi danes še kako na mestu. V premišljevanju skrivnosti našega odrešenja bomo pridruženi reki molivcev, ki hoče tudi sama stopiti na pot odrešenja.

Drugi dogodek so letošnje občinske volitve v Sloveniji. Morda bo kdo rekel, da ga to zares nič ne zanima, ker ne živi doma. Vendar temu ni tako. Če naša vlada s svojimi zakoni določa in ureja v glavnem okviru delovanja države Slovenije kot take, potem so občine tisti kraj odločanja, ki nam življenje na področju, kjer konkretno živimo, lahko delajo še bolj prijazno in domače, skrbijo za hitri razvoj kraja ali pa vse to onemogočajo, ne prisluhnejo željam krajanov, se izgubljajo v boju za osebni in politični prestiž. Zato se v tem času odločamo za ljudi, ki bodo naredili naš kraj bolj po meri »občanov« ali pa bomo pustili, da bodo drugi odločali, kaj naj bi nam po njihovo lahko bilo všeč ali pa ne.

Odločitev je naša in vaša, ki se občasno ali za stalno vračate v domovino. Izkoristimo jo.

Vse dobro.

J. P. II.

Dušno pastirstvo Slovencev po svetu

Pogovor z msgr. dr. Janezom Zdešarjem

Dokaj pogosto se mi v pogovorih s slovenskimi rojaki po Evropi pripeti, da kdo ob spominih na pretekle čase navrže vprašanje: »Pa Zdešar, še živi? Kje pa je?« Spomini so živa stvarnost danes živeče prve povojne izseljenske generacije. Begunci, politični prebežniki, mobiliziranci v nemško vojsko, v večini pa ekonomska emigracija. Toliko usodnih sprememb je moral sprejeti nase ta del naroda, da je marsikaj ostalo zapisano globoko v srcih. In zaživi v spominih v tako slikovitih podobah in barvah, da je vedno znova povod veselega podoživljanja minulega časa, kot bi se bilo zgodilo včeraj. Preteklost, tudi tista težka (in predvsem ta) nastopi pred nami v pripovedniški duhovitosti in dobi navadno prijazen izraz.

Msgr. dr. Janez Zdešar seveda še živi. Letos mu je bil naložen osmi križ življenja. Te obletnice še nismo zabeležili v naši reviji, pa naj temu služi naslednji pogovor z njim. Ni bil namenjen le njegovemu lepemu življenjskemu jubileju, ampak bolj osrednjim temam slovenskega izseljenstva zadnjih sedem desetletij. Ob tem se nam je odkril kot čovek in duhovnik z bogato izkušnjo izseljenskega življenja.

Kdaj se je začelo in kako je potekalo tvoje delo za Slovence v Nemčiji in po Evropi?

JZ: To je bilo že daljnega leta 1958. Pred tem sem bil kaplan na avstrijskem Koroškem in junija tega leta me je škof Rožman, ki je bil tedaj v Ameriki, prosil, če bi kot slovenski dušni pastir šel med Slovence v Nemčijo, kajti tam je bilo veliko mladih slovenskih moških in fantov, ki so ilegalno pribežali iz Slovenije. Še danes se z veseljem spominjam, kako je škof Rožman to svojo prošnjo formuliral. Tako je napisal: »Odlučil sem se, da naprosim Vas, da greste v Nemčijo.« Škof, ki je imel vsa pooblastila mojega predstojnika, pa na tak lep razumevajoč način povprašuje, če bi bil pripravljen. Rad sem se odzval njegovemu povabilu in potem šel najprej v Porurje. Tam je bilo največ naših fantov in moških v raznih delovnih taboriščih in barakah, ki so ostale še od vojne, in so bili nameščeni samo kot rudarji. Prišli so iz Avstrije v Nemčijo pod pogojem, da bodo delali v rudnikih. Prišel sem mednje in sem v Porurju ostal tri leta, do 1961. Med tem časom sem za po-

Dr. Janez Zdešar kot predavatelj na romanju Treh Slovenij na Sv. Višarjah

močnika že dobil duhovnika g. Cirila Turka, nato pa sedaj že pokojnega g. Ivana Ifka. Tako se je začelo slovensko dušno pastirstvo v Nemčiji, v Essnu in Oberhausnu.

Že prej pa je v Münchnu deloval Franc Šeškar.

JZ: Ko sem prišel v Nemčijo, sem najprej dobil zatočišče pri njem, ki je od leta 1945 bil dušni pastir za vse Slovence po celi Nemčiji. Težka naloga, ki pa jo je res opravljal silno dobro in plemenito. To je bil človek, ki se mi je zelo vtisnil v spomin zaradi dobrega in plemenitega srca. Do mene je bil kot starejši prijatelj, ki mi je kazal pot delovanja med Slovenci.

Ti si potem prevzel to njegovo nalogo. Ali je on še ostal v slovenski pastorali?

JZ: V nekem smislu sem prevzel, bil sem njegov naslednik, ker on ni več mogel hoditi po Nemčiji in se je omejil samo na München in okolico. ...

Danes se v pogovorih o preteklosti naši ljudje tako živo spominjajo tistih prvih časov. Gotovo so tudi v tebi kakšni posebej živi spomini na začetke tega dela.

JZ: Tudi jaz se z veseljem spominjam tistih let, zlasti zato, ker sem bil prisiljen, da se zavzamem za ljudi v njihovi celotni problematiki. Če se oziram nazaj, ugo-

tavljam, da je bilo socialnega, karitativnega dela več kot pa same verske oskrbe. Tam sem lahko veliko pomagal s tem, da sem posredoval v nemških podjetjih in pri nemški upravi. Šlo je za najbolj različne reči, ki so jih naši ljudje ob prihodu v Nemčijo morali najprej urediti, da so lahko tam delali.

Vso to praktično pomoč si vendarle opravil kot duhovnik in jim hkrati nudil duhovno oskrbo.

JZ: Moje glavno poslanstvo je bilo seveda duhovniško. To konkretno pomeni, da sem ob nedeljah na različnih krajih imel sveto mašo, kamor so ljudje zelo radi prihajali. V nekem smislu je bilo tedaj lažje kot pa kasnejša leta. Ni bilo še tolikšne razkropljenosti. Če sem jih hotel srečati, sem šel pogledat v njihovo zbirališče v taborišču in sem jih lahko srečal po nekaj sto skozi ves dan, hodil sem od sobe do sobe in se z njimi pogovarjal, jih poslušal, poskušal razumeti in pomagati.

Torej je bila to na začetku bolj 'moška fara'?

JZ: Da, lahko se tako reče! To so bili mladi fantje, godni za ženitev, deklet pa ni bilo. Bilo je celo tako, da sem posredoval in poskušal dobiti dekle nekemu fantu, vendar se je potem izkazalo, da je Bog v teh rečeh zelo oseben in da on določa brez duhovnika, kateremu fantu ugaja katero deklo ali ne. To je bila zame velika in dobra izkušnja. Od takrat naprej nisem nikoli več izbiral nevest fantom.

To so bili začetki organiziranega narodnega dušnega pastirstva, kar pa je naloga krajevne Cerkve. Kako se je to razvijalo pa Nemčiji in Evropi?

JZ: Vse priznanje moram dati Cerkvi v Nemčiji, ki se je za dušnopastirsko delo za emigrante zelo zavzela. Že samo ta podatek, da je bila v začetku edina Cerkev v zahodni Evropi, ki je duhovnika nastavila, ga plačala, mu nudila stanovanje, je dovolj zgovoren. Po drugih Cerkvah po Evropi, po Avstriji, Italiji, Franciji, tega ni bilo. Nemška Cerkev je nudila osnovo za to, da duhovnik ni bil preobremenjen z vprašanji svojega materialnega obstoja in se je zato lahko toliko lažje posvetil dušnopastirskemu delu. Moram reči, da je bila nemška Cerkev od vsega začetka zelo uvidevna in zgled drugim Cerkvam po Evropi.

Nastala sta dva modela, ki jih je prakticirala krajevna Cerkev. Eden je ta, kot si ga opisal v Nemčiji. V drugih državah je krajevna Cerkev dovolila, da pride duhovnik, vendar naj ga vzdržujejo verniki sami.

JZ: Za to, kar omenjaš, je klasičen primer angleška katoliška Cerkev. Ko je tja prišel duhovnik, mu je škofovska konferenca dala dovoljenje, ga sprejela v službo z namenom, da dela med svojimi rojaki, ki pa naj ga tudi materialno vzdržujejo. Ta način je za duhovnika osebno na začetku težji kot tisti v Nemčiji, vendar pa ima svoje prednosti. Če je duhovnik znal biti ljudem

Dr. Janez Zdešar (skrajno levo) kot somaševalec na Sv. Višarjah

blizu tako kot msgr. Ignacij Kunstelj v Angliji, so čutili, kako dobro je, da ga imajo, in so mu tudi finančno pomagali, tako da je bil preskrbljen. Tu ne bi razpravljali, kaj je boljše.

Letos mineva sto let od ustanovitve Rafaelove družbe, ki se je vse do vojne zelo uspešno zavzemala za naše ljudi po svetu. Od leta 1945 do 1991 je bila prepovedana. Kaj je to pomenilo za slovensko zdomstvo in izseljenstvo v duhovnem, socialnem in narodnem smislu?

JZ: Silna ukinitvev Rafaelove družbe po letu 1945 je katastrofa za slovenskega človeka v tujini. Bili smo odrezani od pomoči, razumevanja, od organizirane dejavnosti domače Cerkve za slovenskega vernika v tujini. To je bil zločin nad dušo slovenskih vernikov v tujini, ki niso več imeli take institucije, ki bi pomagala v krščanskem smislu. Zato je oživitev Rafaelove družbe za nas novo upanje, da bo lahko bolje postreženo slovenskemu verniku na tujem.

Komunistična partija je postavila ustanove, ki so skrbele za Slovence po svetu po načelih njihove

Prihod Slovencev v New York 1926

proticerkvene politike v Sloveniji. Kako si ti to doživljal pri svojem delu?

JZ: To delovanje partije smo močno občutili. Zelo jasno se je to razpoznavalo pri prireditvah, namenjenih slovenski družabnosti – vedno bolj smo čutili, kako neke sile delujejo proti temu in skušajo zrušiti našo enotnost. Videli smo, kako nas posnemajo in delijo, saj so ob istem času in kraju kot mi organizirali svoje prireditve. To je bilo rušenje. Niso zmogli prenesti, da delujejo duhovniki med izseljenci tudi na drugih področjih, ne le znotraj Cerkve. Njihov vpliv so skušali spodnašati in so razlagali, da so sovražniki domovine. Zato smo vedno znova morali vernikom dopovedovati, da razlikujemo med domovino in režimom. Komunistični enopartijski režim je bil za nas nekaj nedemokratičnega in mu ne moremo priznati veljavnosti. Če se ne strinjamo z režimom, nima nihče pravice odrekati nam naše slovenske domovine.

Zdomci in izseljenci so torej precej trpeli zaradi teh političnih delitev. Njihove ustanove so veljale ene za domovini prijazne in druge za domovini sovražne. Kakšna je bila teža teh delitev?

JZ: Bili so primeri, ko so posamezni verniki v cerkvah redno peli ali kako drugače sodelovali pri slovenskih nedeljskih mašah, pa so kar naenkrat prenehali prihajati. Potem smo izvedeli, da so jih prestrašili. Pripovedovali so jim, da bodo imeli doma težave, če bodo še naprej sodelovali z duhovnikom. Bili so primeri pravih groženj in ustrahovanja. Ti ljudje so se potem, ko so prišli v domovino, morali tudi večkrat zagovarjati. Ob prihodu domov so jih klicali na zaslisanje agentje Udbe ali policije in so spraševali, kako je z duhovnikom, kaj dela, če je bil kaj pri njih, katere sestanke pripravlja, kakšne namene in načrte ima za prihodnost, koliko izletov, kulturnih prireditev

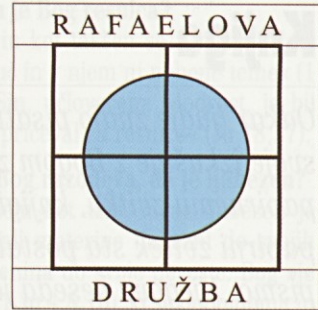
Vkrcaje beguncev v Nomandiji leta 1937

pripravlja itd. Vse to so hoteli vedeti, tako da so se naši verniki doma pogosto čutili zasledovane, zastraševane in preganjane.

Še danes se srečujemo s temi usodnimi križi preteklosti v slovenskem izseljenstvu. Kako naj to premagujemo?

JZ: Najprej teh reči ne smemo pozabiti. Danes je še vedno premalo temeljito proučeno to stanje našega zdomskega življenja. Treba bo še marsikaj povedati in pojasniti, trpljenje ljudi mora ostati v naši zavesti. Ne sme pa nas ta premislek voditi v nekakšno malodušnost ali samopomilovanje, ampak nasprotno: kristjani razumemo to kot preizkušnjo, ki jo mora sprejeti in prestopiti vsak vernik na svoj način v življenju. Tu gre za preizkušnjo svoje lastne vere. Hudo je bilo to, da so težave povzročali rojaki. Pa vendar so mnogi ta pritisk zdržali in prestali in nam je hudo za rojake, naše sobrate, ki tega tedaj niso uvideli in so delovali proti nam. Še enkrat ponavljam krščansko načelo: trpljenja ne pozabiti in obenem ne biti maščevalen do tistih ljudi, za katere vemo, da so stali za tem dogajanjem.

Stari in novi logotip Rafaelove družbe

Izseljenstvo je slej ko prej soodvisno od razmer v domovini. Ali lahko izseljenci bolj učinkovito pomagamo ali dajemo ton in pobudo za narodno spravo?

JZ: Mislim, da je tukaj najprej treba nekoliko pojasniti vprašanje o narodni spravi, vendar je tudi ta misel upravičena. Govorili smo o spravi med našimi izseljenci, katere so lastni sorojaki v tujini odvrčali od Cerkve. Sedaj pa govorimo o narodni spravi glede na krivice, ki jih je večina vernih ljudi doživela med revolucijo v Sloveniji ali potem prva leta oziroma vsa leta obstoja komunistične Jugoslavije. Tudi tu velja krščansko pravilo ravno tako kot v onem primeru, vendar je to veliko bolj težavno vprašanje, ker zavzema ves narod in ne samo vernikov. Zdi se mi, da je slovenska Cerkev naredila veliko dobrega, ko je vedno znova na različnih prireditvah in spominskih slovesnostih (Teharje, Kočevski rog ...) klicala k spravi. Mislim, da so slovenski verniki v ogromni večini znali odpustiti te krivice. Pogrešam pa s strani slovenske Cerkve nekoliko večjo angažiranost, da bi rekla, da sprava ni samo v tem, da odpustim, temveč tudi v zahtevah po popravi krivic, ki jih je naredila partija s svojo revolucijo, s katero so bili ti naši verniki prizadeti. Mislim, da je pri tem potrebno vložiti še več pozornosti in moči ravno v spoznanje, da je prava sprava mogoča šele, ko bodo osnovna pravila sožitja priznana med ljudmi. Med te spada priznanje, da so bili ljudje pobiti in raziskava, kje sedaj počivajo, da se jim da dolžna čast krščanskega pokopa. Dokler tega ne bo, ne vidim prave možnosti za spravo, zlasti če gledam podobna zgodovinska dogajanja pri drugih narodih. Potrebne so primerne odločbe zakonodajne oblasti, da se bo to uredilo. Na to slovenski kristjani z vso upravičenostjo čakamo in tukaj bi se morali še bolj angažirati, tudi v cerkvenem vodstvu.

(Nadaljevanje prihodnjic)

Pogovarjal se je J. Pucelj

Naslovnica Izseljenskega vestnika iz leta 1939

Knjiga

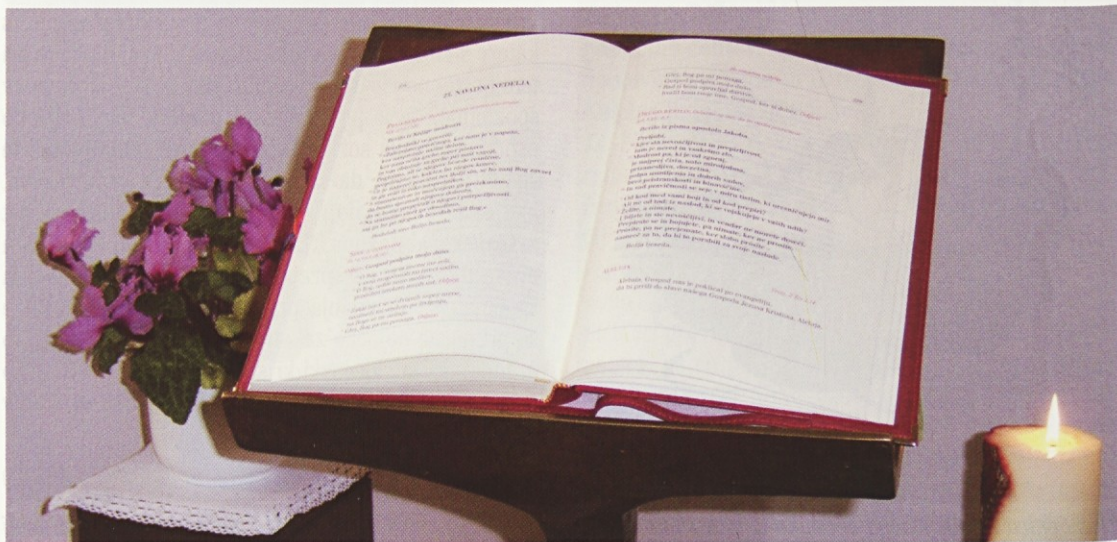
Odkar ljudje znajo pisati, so posebno svoje izkušnje z Bogom zaupali papirnemu zvitku, knjigi. Knjiga in papirni zvitek sta postala tako Sveto pismo. Njegova beseda je »drugi kruh«, kajti človek ne živi, kot je rekel Jezus, samo od zemeljskega kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz božjih ust.

S posodo te besede, s knjigo, so kristjani od nekdaj pazljivo ravnali. Sodni zapiski o mučencih govore o tem, kako so kristjani rajši pretrpeli smrt, kot izročili svete knjige poganskemu sodniku v uničenje. Za najsvetejšo knjigo velja evangelij, ki v štirih posameznih evangelijskih predstavlja tako rekoč Kristusa samega. Kristus sam nam govori v njem. Zato obdaja liturgija evangeljsko knjigo s slovesnimi obredi. Spremljata jo akolita, ki nosita goreči sveči, počeščena je s kadilom in branje iz nje poslušamo stoje. Slovesno oznanjevanje iz te knjige je pridržano duhovniku ali diakonu. Diakon dobi to knjigo pri posvečenju kot znamenje službe.

Pri slovesnem posvečenju nove cerkve prejme škof od diakona evangeljsko knjigo in pravi: »Božja beseda naj napolni to hišo!« Pri škofovskem posvečenju se nove-

mu nasledniku apostolov položi odprta evangeljska knjiga na glavo in ramena. To pomeni milost in breme, da oznanja evangelij, bodi prilično ali nepri- lično. In med cerkvenimi koncili in sinodami je bila in je navada, da postavijo odprto evangeljsko knjigo na poseben prestol. Kristusova beseda, da, Kristus sam, naj sodi, kar bodo ljudje ob sklicevanju nanj govorili in učili. Tako je bilo tudi na zadnjih concilijih v Vatikanu.

O ljudeh, ki hitro berejo, pravimo, da knjige požirajo. Preroku Ezekielu je Bog naročil, kot poroča Sveto pismo, naj poje neki na obeh straneh popisani knjižni zvitek. To naj bi pomenilo, da je sprejel te besede v svoje srce. Božja beseda hoče iti do srca. Tu ne govorijo samo usta ušesom, ampak tudi srce srcu. V knjižnicah in zakristijah starih samostanov in stolnic so skrite evangeljske knjige, biblije in mašne knjige, ki se odklikujejo z umetniško pisavo, s čudovitimi slikami in platnicami. Posebno so se nekdaj trudili, da bi lepo okrasili začetne črke in začetne besede štirih evangeli-jev in začetek evharistične molitve (kanon) v mašni knjigi. V času po zadnjem concilu so bile lepe stare knjige deloma v sili, deloma tudi iz nepremišljenosti nadomeščene z raznimi zvezki in listki. Oltar in pult za branje sta bila degradirana v podstavek za kup takih zvezkov in listkov. Počasi se začenjamo zopet zavedati, da to pomeni odpoved dragocenemu simbolu knjige in s tem veliko izgubo. Krščanstvo je vendar religija knjige. Najnovejše izdaje biblij, lekcionarjev in manjših knjig poskušajo s pomočjo lepega tiska in skrbne opreme prenesti nekaj od pobožnega truda srednjeveških piscev in novoveških tiskarjev za sveto knjigo v današnje razmere.

»Verujem v Boga, Očeta vsemogočnega stvarnika nebes in zemlje«

36. Zakaj se izpoved vere začenja z »Verujem v Boga«?

Zato, ker je trditev »Verujem v Boga« najpomembnejša in je izvir vseh drugih resnic o človeku in o svetu ter vsega življenja vsakega verujočega vanj.

37. Zakaj izpovedujemo enega samega Boga?

Zato, ker se je Bog razodel izraelskemu ljudstvu kot en sam, ko je dejal: »Poslušaj, Izrael, Gospod je edini Bog« (5 Mz 6,4), »drugega ni« (Iz 45,22). Jezus sam je to potrdil: Bog je »edini Gospod« (Mr 12,29). Izpovedovanje, da sta Jezus in Sveti Duh tudi sama Bog in Gospod, ne vnaša nobene delitve v enega samega Boga.

38. S kakšnim imenom se Bog razodene?

Bog se razodene Mojzesu kot živi Bog, »Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov« (2 Mz 3,6). Prav tako Bog razodene Mojzesu svoje skrivnostno ime: »Jaz sem, ki sem (YHWH)«. Neizrekljivo božje ime so že v časih Stare zaveze nadomeščali z besedo Gospod. Tako se v Novi zavezi Jezus, z imenom Gospod, javlja kot pravi Bog.

39. Ali samo Bog »je«?

Medtem ko so vsa ustvarjena bitja prejela od Boga svojo bit, vse, kar so in kar imajo, je edinole Bog sam v sebi polnost biti in sleherne popolnosti. Bog je »Tisti, ki JE«, brez začetka in brez konca. Jezus razodene, da ima tudi on božje ime: »Jaz sem« (Jn 8,28).

40. Zakaj je razodetje božjega imena pomembno?

Z razodetjem svojega imena Bog da spoznati bogastva, ki jih vsebuje njegova neizrekljiva skrivnost: On edini je vedno bivajoči. On presega svet in zgodovino. On je ustvaril nebo in zemljo. Je zvesti Bog, vedno blizu svojemu ljudstvu, da bi ga reševal. Je nadvse svet, »bogat v usmiljenju« (Ef 2,4), vedno pripravljen odpustčati. Je duhovno, presegajoče, vsemogočno, večno, osebno, popolno Bitje. Je resnica in ljubezen.

Bog je neskončno popolno bitje, ki je Presveta Trojica« (sveti Turibij iz Mongroveja).

41. V kakšnem smislu je Bog resnica?

Bog je Resnica sama in kot takšen se ne vara in ne more varati. Bog »je luč in v njem ni nobene teme« (1 Jn 1,5). Večni Božji Sin, učlovečena Modrost, je bil poslan na svet, »da bi pričeval za resnico« (Jn 18,37).

42. Na kakšen način Bog razodeva, da je ljubezen?

Bog se razodeva Izraelu kot tisti, čigar ljubezen je močnejša od očetove ali materine ljubezni do svojih otrok ali od ljubezni ženina do svoje neveste. Bog »je Ljubezen« sam v sebi (1 Jn 4,8.16), ki se popolnoma in zastonjsko podarja in ki »je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi svet po njem zveličal« (Jn 3,16–17). Ko Bog pošilja svojega Sina in Svetega Duha, razodeva, da je Bog sam večno izmenjavanje ljubezni.

43. Kaj terja vera v enega Boga?

Verovati v enega samega Boga terja: spoznavati veličino in veličastvo Boga; živeti v zahvaljevanju; zanesti se na Boga vselej, celo v nezgodah; priznavati enoto in resnično dostojanstvo vseh ljudi, ustvarjenih po božji podobi; dobro uporabljati ustvarjene reči.

44. Katera je osrednja skrivnost vere in krščanskega življenja?

Osrednja skrivnost vere in krščanskega življenja je skrivnost Presvete Trojice. Kristjani so krščeni v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

Zaljubljena

Draga Petra! Že nekaj fantov mi je bilo precej všeč. Ni mi težko navezati stikov, toda ko fanta bolj spoznam in predvsem, če vidim, da mi ga je uspelo osvojiti, me vsa zaljubljenost mine. Vidim samo še njegove napake in mi ni več zanimiv. Sprašujem se, ali zahtevam preveč ali pa to pomeni, da še nisem srečala pravega.

Anja

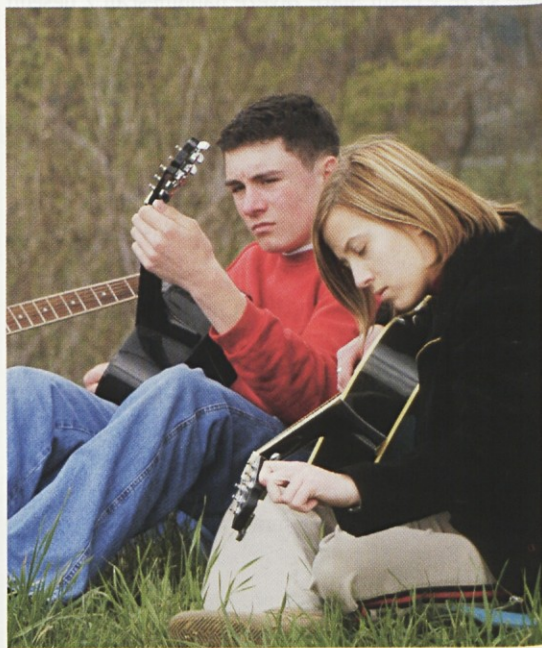
Ko smo zaljubljeni le »od daleč«, ne da bi ljubljenega bolj poznali, nas to čustvo lahko sicer izjemno zaposli, toda naše predstave nimajo dovolj podatkov, da bi ustrezale realnosti. Zaradi lepega pogleda, športnega ali šolskega uspeha, sploh že zaradi enega dogodka smo dekleta sposobna v domišljiji sestaviti supermitološko bitje, ki ga ne bi zmoželi opisati najboljši roman. Nič hudega, ampak potem se je dobro uvesti in si reči: dobro, toda kaj vem o njem še drugega? Počakajmo na priložnost, ko lahko stopimo z njim v stik, ko se malo dlje pogovarjamo in skupaj doživimo kakšno dogodivščino ... Supermitološko bitje bo morda izgubilo nekaj skrivnostnega čara, toda začeli bomo spoznavati živega človeka, kar nikakor ni slabo. Kaj pa razočaranje, ki nastopi? Če se ti sesuje ideal, je naravna reakcija razočaranje, v katerem v prvi fazi izstopijo motnje idealne podobe. Ne dovoli pa si, da bi ostala v tem usmerjanju pogleda na negativno. Morda res še nisi srečala pravega ... Toda za boljšo orientacijo oz. merilo, s kom in s kakšnim bitjem bi želela preživljati in uresničevati svoje življenje, pojdi s kakšno prijateljico na sladoled in preveri, kako realna se ji zdi tvoja pričakovanja. Še boljše bi znala oceniti tvojo realnost poročena žena, ki je s svojo izbiro zadovoljna.

Ko izbiraš fanta, iščeš še nekoga, s katerim bi lahko gradila skupni ideal. Zato ni dovolj, da sta si trenutno všeč, pomembno je, koliko sta pripravljena graditi življenje na skupnih temeljih. Tako bosta iskala, kako uresničevati želje drug drugega, toda tudi sprejemala neizogibna nerazumevanja, razočaranja, prizadevanja. Toda življenje je lepo ravno v tem, da nam omogoči rast ob drugem, da tudi prek trenutkov, ko se srečamo z lastno slabostjo ali s slabostjo drugega, lahko pridobimo novo priložnost za rast v ljubezni. Kljub temu – ali ravno zaradi tega smo upravičeno izbirčni oziroma zahtevni. Toda potrebno je, da smo obenem realni in da si pustimo pri medsebojnem spoznavanju čas. Nujno pa je, da sprejemem omejenosti pri drugem, ker je vsak človek nepopoln. Tudi mi ne moremo drugemu

dati povsem tistega, kar bi pričakoval od nas, še tega ne, kar bi radi dali sami. Dosegljivost dragocenosti nas včasih oslepi, da ne vidimo več njene vrednosti. In še druga »nevarnost« je tu. Ker so školjke z biseri različno odprte in smo ljudje različno vajeni v znanju, kako odkrivati skrite zaklade, lahko ne zmoremo videti več kakor samo črno, nezanimivo lupino.

Ljubezen je sama po sebi izjemno lepa, a izredno ranljiva. Ranljiva, ker je njeno bistvo ravno v tem, da odkriva bisere, ki se ji v drugem dajejo na voljo, in vzajemno pred drugega položi svoje. Ljudje smo pogosto v sebi protislovna bitja. Četudi po njej hrepenimo z vsem srcem, spoznamo, da tudi bitje, ki nam je pripravljeno izkazati ljubezen, postane pred nami ranljivo. In to se nam upira, ker od nas zahteva enak odgovor ljubezni.

Petra

Trška gora nad Krškim

Podružnična cerkev sv. Jožefa.

Informacije: Župnijski urad Krško Pod Goro 6; 8270 Krško. Dostop: z avtom ali peš iz Krškega. Glavni romarski shodi: nedelja po 19. marcu, nedelja po 1. maju, rožnovenska nedelja.

Kakor pobiranje sadov polja in vinograda jeseni poveže vse ljudi, tako se v oktobru verni vsega sveta povežemo v molitvi rožnega venca. Prvo nedeljo v tem mesecu obhajamo rožnovensko nedeljo. Sedmega oktobra pa tudi god rožnovenske Matere božje. Nekateri v tem času molitvi rožnega venca pridružijo tudi znano molitev k sv. Jožefu: K tebi, o sveti Jožef ... Jesenski čas nas namreč spomni na minljivost življenja, bližajo se vsi sveti in verne duše, sveti Jožef pa velja za najpomembnejšega priprošnjika za srečno zadnjo uro. Kako tudi ne, saj je ob njegovi smrtni postelji stal njegov varovanec Jezus.

Češčenje svetega Jožefa se je v Cerкви močno razširilo po reformaciji. Vnet častilec je bil ljubljanski škof Tomaž Hren, razširjevalci pa jezuiti in kapucini. Prav v čas po reformaciji sodi tudi prva omemba Trške gore pri Krškem. Valvasor, krški meščan, je zapisal, da je tamkajšnja cerkev ponoči 27. maja 1683 pogorela do temeljev z dvema zvonovoma in tremi oltarji ter opremo vred. V njegovem času je bila stavba v razvalinah. Kmalu so začeli zidati novo in večjo in jo leta 1705 dokončali.

Vrh Trške gore, sredi vinogradov in sadovnjakov cerkev svetega Jožefa obvladuje vse Krško-brežiško polje tja do Gorjancev. Čeprav Trška gora pri Krškem ni tako znana kot ona pri Novem mestu, se vendarle ponaša z bogato preteklostjo. Tu naj bi bilo že prazgodovinsko naselje. Pod njenim pobočjem stoji grad Turn, kamor je rad zahajal k svojemu prijatelju in učencu Anastaziju Grünu naš Prešeren. Ob tem gradu je dolga leta deloval slovenski medaljer Vladimir Štoviček. Spominska zbirka, ki je razstavljena v njegovem ateljeju, govori o velikem umetniku. Ob Valvasorju sta znana krška meščana tudi slovenska reformatorja Jurij Dalmatin in Adam Bohorič. V neposredni bližini cerkve sv. Jožefa je imel »na Meniškem« svoje posestvo pisatelj Janez Mencinger. Na Trško goro je rad za-

hajal in svoja doživetja popisal v delu Meniški spomini. Med znane obiskovalce Trške gore štejemo tudi ljubljanskega knezoškofa Jegliča, ki je imel tu sorodnike. Trška gora je polna spominov na velike može slovenske zgodovine.

Cerкви se še danes pozna, da je imela veliko premožnih botrov: grofje s Turna, kostanjeviški cistercijani, meščani Krškega so darovali zanjo. O bogatih botrih pripoveduje bogato razčlenjena baročna zunanjščina s polstebri in nišami. Naredi pa vtis nedokončanosti. Kot vedo povedati domačini, bi morala ob njej na vsaki strani stati zvonika. Še bolj kakor zunanjščina nas preseneti visoka notranjščina. Kar trinajst metrov visoko se dviga strop ladje. Mere velikega marmornega oltarja (10 m) so nekaj izjemnega. Oltar je nastal v delavnici baročnega mojstra Luke Misleja v Ljubljani. Posebno pozornost pritegneta stranska oltarja. Levi, v kapeli, je posvečen rožnovenski Mariji in je ves igriv v rokokojski opremi. Na nasprotni strani pa stoji oltar sv. Fabijana, prava baročna mojstrovina, ki je kar ne moremo nehati občudovati.

Kljub bogatim botrom pa so ostali najbolj zvesti častilci naši skromni in preprosti ljudje. Božja pot pri sv. Jožefu zaživi zdaj trikrat na leto: na nedeljo po godu sv. Jožefa (19. marca), po prvem maju ter na rožnovensko nedeljo. *Hudomušno ljudsko izročilo pripoveduje, kako se je nekdo, ki se je utapjal v Savi, ob pogledu na cerkev sv. Jožefa na Trški gori zaobljubil: »Sveti Jožef, pomagaj mi! Kupil bom za tvoj oltar petdeset sveč!« Res je srečno priplaval k bregu in začel kobatiti iz vode. Takrat se hitro premisli glede svoje zaobljube in pravi: »Zdaj sem rešen. Sveti Jožef, deset sveč imaš zadosti.« Veja, za katero se je držal, pa je bila suha in se je zlomila. Nesrečnik je spet padel v Savo. Presenečen zakliče: »Sveti Jožef, ti pa ne poznaš nobene-ga heca!«*

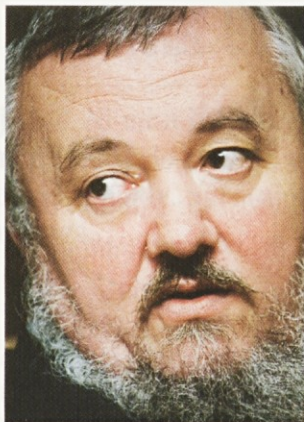

Pred občinskimi volitvami

Slovenija vstopa v predvolilni čas, saj bo 22. oktobra letos prvi krog občinskih volitev, na katerih bodo volili občinske svetnike in župane. Čeprav so si strokovnjaki enotni v oceni, da občinske volitve ne odražajo v polni meri političnih razmer v državi, pa ne nasprotujejo mnenju, da bodo dober pokazatelj tako za predsedniške volitve v naslednjem, kot parlamentarne leta 2008.

Kandidacijski postopki so že stekli. Poleg že uveljavljenih strank se pojavljajo različne liste, ki so običajno krinke za že uveljavljene stranke, pa tudi skrivalnice za nekatere posameznike, ki iz takih ali drugačnih vzrokov ne morejo uspeti v lastnih političnih skupinah.

Prvo, kar razkrivajo politične priprave na volitve, je dejstvo, da so tako imenovane pomladne stranke, z izjemo Janševe, organizacijsko še zelo šibke. Manjka jim tudi strankarske discipline in mnogi »žvižgajo« po svoje. Res je, da demokratične stranke ne bodo nikoli tako enotne kot one totalitarnega izvora, kjer je bolje biti v stranki in se motiti z njo, kot pa biti zunaj nje in pameten, pa vendar vsaj tisti, ki so organizirani, ne bi smeli delovati po svoje. V vsakem »pevskem zboru« dirigent določi solista, pa če jih še toliko misli, da so boljši od njega. V Sloveniji mnogim manjka osnovnega političnega znanja. Čeprav je od odprave komunizma že petnajst let, imajo mnogi še navade iz tistih časov. Očitno je, da so miselno tako leni, da se jim ne ljubi gledati okoli in se učiti. Neverjetno je, kako je ljudem »samoupravni socializem« zlezal pod kožo. Saj je bilo v njem, kljub totalitarnemu značaju, tudi kaj dobrega, toda to sedaj ni več znano. Nekih velikih vsedržavnih tem v predvolilnem času najbrž ne bo. Ljudi mučijo konkretne težave in teh je v vsakem kraju dovolj. Kljub temu je zanimivo opazovati, kako stranke nedemokratičnega porekla mobilizirajo svoje člane in simpatizerje s kulturno-bojnim delovanjem. Tako nastopajo zoper nočno osvetljevanje cerkva, zoper zvonjenje, zoper davčne rešitve, ki bi lahko koristile Cerkvi. Posebno radi vreščijo zoper de-

nacionalizacijo, kar je v deželi, kjer je znamenita »fovšija« temeljni narodni šport, zelo učinkovito. No, do volitev je še daleč in lahko se zgodi še marsikaj.

Najpomembnejše so volitve v velikih mestih, zlasti Ljubljani. Tu je prišlo do zanimivega pojava. Stranke demokratičnega porekla bodo skupno s

civilno družbo podprle njenega kandidata nekdanjega guvernerja Narodne banke Slovenije in očeta slovenskega tolarja dr. Franceta Arharja. Samooklicane leve stranke, dejansko gre za stranke, ki so izšle iz nekdanjih »družbenopolitičnih organizacij«, so predlagale zanimive ljudi, nekaj je tudi samostojnih strelcev. Kot vse kaže, pa bo glavni boj potekal med dr. Francetom Arharjem in Zoranom Jankovičem, ki nastopa podobno kot dr. Arhar samostojno, dejansko pa je za njim zloglasen forum 21 nekdanjega predsednika Milana Kučana.

Ne glede na legitimnost vseh kandidatur bo vendar volilni boj v Ljubljani imel izjemen pomen. Dejansko bo razkril moralno podobo dela prebivalcev slovenskega glavnega mesta. Zoran Jankovič je namreč »tajkun«, eden izmed »genijev« slovenske tranzicije, ki ga je ob vodenju nekdanjega državnega podjetja, tudi kasneje ni bilo njegovo, dvignila med milijarderje. Čeprav je marsikaj slišati in brati, sodno ni bil preganjan in je v tem pogledu formalno »čist«. Nekateri bi radi boj med dr. Arharjem in Jankovičem pokazali kot boj med levimi in desnimi, pristaši slovenske osamosvojitve in jugonostalgiki, »kučanovci« in nekučanovci in podobno. Zdi pa se nam, da je vprašanje veliko bolj resno in zapleteno. Njegov volilni uspeh bi namreč pomenil, da morala, študij, delo in vse, kar spada v arzenal civilizirane družbe, ne šteje nič, da je denar vse, da je z njim in v imenu njega vse dosegljivo in vse opravičljivo. To je ključno vprašanje in da se kaj takega sploh lahko zastavlja, nismo naivni in ne idealiziramo nikogar, pa je globoko zaskrbljujoče. Tako kot rezultati prvih anket, ki kažejo, da ga podpira kar nekaj katoličanov. Seveda tega ni kriv Jankovič! Kdo? O tem bi morali govoriti v Sloveniji. To je slovenski problem, ne narava druge svetovne vojne, o kateri je normalnim vse jasno.

Stane Granda

10. tabor slovenskih otrok po svetu

Slovenska konferenca Svetovnega slovenskega kongresa je letos že desetič zapored pripravila tabor slovenskih otrok po svetu, ki je bil od 30. julija do 6. avgusta na slovenski obali, v Mladinskem zdravilišču in letovišču na Debelem rtiču.

Udeležilo se ga je 63 mladih rojakov iz Italije, Nemčije, Avstrije, Švice, BIH, Srbije, Hrvaške, Francije, Nizozemske in ZDA, starih od 12 do 18 let. Za dobro družbo in izvajanje pestrega programa je pod vodstvom Luke Klopčiča poskrbelo dvanajst vodnikov, od katerih jih je nekaj že stalni del kongresne ekipe, Almir iz Tuzle in Mattia iz Benečije pa sta že prav veterana, saj sta bila več let udeleženca taborov, zadnji dve leti pa vodita svoji skupini otrok.

Tabor je namenjen spoznavanju dežele prednikov naših mladih rojakov iz sveta, predvsem medsebojnemu druženju, povezovanju in tkanju prijateljskih vezi. Ena glavnih nalog enotedenskega bivanja je ohranjanje in spodbujanje slovenskega duha: s slovensko besedo in pesmijo, spoznavanjem in doživljanjem slovenske krajine, naših običajev in ljudi. Zato organizatorji osrednji del programa namenimo veseli šoli slovenskega jezika, ki sta jo tudi letos vodila Brane

Jerman in Aleš Vrbovšek, oba bivša sodelavca centra FF za slovenski jezik. Ob različnih vsebinah so otroci utrjevali znanje slovenščine, spoznavali nove besede in izraze ter njih pravilno rabo. Izdelali so plakate o slovenskih pokrajinah in jih po skupinah predstavili. Zanimiv je bil pogovor o najboljših slovenskih televizijskih reklamah, o športu in slovenskih športnikih. Del učnega programa je bil namenjen SMS-sporočilom, telefonskim pogovorom in kako naj ima tudi pri tem svoje mesto lepa slovenska beseda. Znana pesem Adija Smolarja Bog ne daj, da bi crknu televizor pa je bila iztočnica za pogovor o preživljanju časa pred televizijo, o njenih dobrih in slabih straneh. Ob koncu so otroci na prav hudomušen način ustvarili besedilo k zabavnim sličicam krajšega stripa.

Tabora pa ne zapolnjuje le šola, je tudi čas izletov, športnih in družabnih iger, glasbenih večerov, ob morju tudi priložnost za obilo kopanja. Letos smo si ogledali Sečoveljske soline in Koper, do koder smo se pripeljali z barko. V tamkajšnjem pristanišču so se nam predstavili predstavniki slovenske policije, »pokukali« smo tudi v njihov čoln, s katerim skrbijo za varnost slovenskega morja. Obiskali so nas tudi slovenski vojaki. Ogledali smo si zanimiv film o slovenski osamosvojitveni vojni in o odpravi Slovenske vojske v Afganistan. Predstavili so se tudi potapljači. Imeli smo mali poletni kino s filmom Poletje v školjki, pa prav lep glasbeni večer z Miho in vodnikom Sašom. V sodelovanju z Mladinskim cehom smo »prepotovali« Evropo. Pogovarjali smo se o nasilju med mladimi in o prijateljstvu, prav slednje, prijateljstvo v slovenskem duhu pa je eno glavnih sporočil in vodil slovenske mladine iz tujine, zbrane na taborih Svetovnega slovenskega kongresa. Dokaz za to so bile solzne oči ob slovesu in obljube, da se naslednje leto zopet snidemo.

Jana Čop

Mejnik, ki narodov ne ločuje, temveč jih združuje

Predavanje akademika dr. Kajetana Gantarja na romanju treh Slovenij na Svete Višarje, II. del

Toda zavedati se moramo, da senca osamljenosti leži nad vsem, kar je velikega na svetu. Tako je bilo že s preroki Stare zaveze, ki so jih njihovi rojaki prav tako zavračali in sramotili, čeprav so videli veliko dlje in veliko globlje kot njihovi sodobniki.

Ehrlicha v resnici lahko primerjamo s starozaveznimi preroki, ki so se tako kot on - radi umikali na samotne vrhove. Navdih za svoje preroške vizije je črpal ravno iz romanj na to sveto goro, kjer so se v stoletjih srečevali in se med sabo bogatili trije evropski svetovi - germanski, romanski in slovanski svet.

Zato najbrž ni naključje, da je svoji preroški viziji dal najlepši izraz ravno v pridigi, ki jo je imel na Višarjah leta 1933. Kakšno neverjetno naključje - ravno v letu, ko se je v Nemčiji vzpel na oblast Hitler in nacizem!

V njej je takole govoril: *"Ni naključje, da smo se zbrali prav tukaj, marveč je to božja volja. Božja volja nam tukaj, na Svetih Višarjah, razodeva, kaj je naloga Slovencev na zemlji, kjer živimo. Ob temeljih te svete gore se stikajo tri poglavitna evropska plemena. Njihovi valovi, prihajajoči od juga, severa in vzhoda, bi udarili skupaj prav tu. Romani, Germani in Slovani bi prav tukaj skušali riniti drug drugemu mejnike nazaj. Toda naši očetje so bili modrejši od vojskovedij in politikov. Namesto mejnika so postavili na ta otok med tremi narodi cerkev. To je edini mejnik v Evropi, ki narodov ne loči, marveč jih združuje. Danes je tak mejnik vsa naša domovina. Slovenija mora biti mejnik, ki druži in veže jug s severom in vzhod z zahodom. Sama ne sme biti ne eno ne drugo ne tretje. Ostati mora mejnik, ki druži kakor svete Višarje. To je božja volja! To nalogo bo mogla Slovenija izpolnjevati samo v svobodi, ne pod gospodarjem, ki bi sedel bodisi na jugu ali severu, na vzhodu ali na zahodu."*

Zares preroške besede, ki so danes prav tako ali še bolj aktualne kot pred tri četrt stoletja. V njih je

zgoščeno podana vsa naša dosedanja žalostna zgodovinska usoda, ko smo bili pod gospodarji, ki so sedeli na severu (Dunaj), na jugu (Beograd) ali na zahodu (Rim). Mnogi rojaki pa so se ozirali tudi proti vzhodu, da bi se podredili gospodarjem v Moskvi, najprej kot naivni rusofili, pozneje pa pod vplivom nasilne boljševiske ideologije.

Po drugi strani pa je v teh Ehrlichovih besedah nakazan tudi pogled v bodočnost, vizija, ki jo lahko primerjamo s Schumanovo idejo EZ.

Preroške besede, ki jih je Ehrlich s takšno lucidnostjo izpovedal pred tri četrt stoletja, se danes uresničujejo. Njegova vizija, ki je zvenela kot utopija, je postala stvarnost. Slovenija postaja mejnik, ki ne ločuje, ampak združuje narode srednje, južne in vzhodne Evrope; zaradi te združevalne vloge je Sloveniji dano priznanje, kot ga v zgodovini še ni bila deležna, da bo čez dve leti predsedovala EZ.

Ehrlich omenjenih besed v svojo pridigo ni vpletel naključno, temveč po dolgih razmišljanjih.

V nasprotju z našimi liberalnimi jugoslovenarji in boljševiskimi rusofili, ki so upirali pogled v Beograd in Moskvo, je spočetka razmišljal o koridorju, ki bi nas prek Pomurja, Porabja in Gradiščanske povezal s severnimi Slovani, ki so nam po duhu veliko bližji. Nazadnje se je navdušil za zamisel o veliki državni zvezi Intermaria (med Baltikom, Jadranom, Črnim in Egejskim morjem), ki bi bila ogroženim srednjeevropskim narodom obrambni zid pred dvema nevarnima totalitarizmoma - pred nemškim nacizmom in sovjetskim boljševismom.

Toda kaj vse se je moralo prej zgoditi, koliko krvi in solza preteči!

Ni minilo sedem let po višarski pridigi, že so tri sosede zasedle Slovenijo in si jo razkosale.

Devet let po tej pridigi, 26. maja 1942, je atentator, ki ga je navdihovala ideologija z boljševiskega vzhoda, Ehrlicha zjutraj umoril v Streliški ulici, ko je odhajal iz kapele, kjer je opravil službo božjo. Za ta podvig si je atentator nadel masko z brki. In mimogrede, kot za povrh, je ubil še Ehrlichovega naključnega spremljevalca, ministranta Viktorja Rojica, povsem apolitičnega in nič hudega slutečega študenta, iz katerega pa je boljševiska propaganda, da bi opravičila svoj dvojni zločin, naredila pravo klerofašistično pošast!

Pet mesecev pozneje se je isti atentator Pepe še enkrat zamaskiral, se našemil v duhovnika in ubil še enega uglednega Slovenca, dr. Marka Natlačena. Za svoj podvig je bil atentator nagrajen z redom narodnega heroja in z vsemi privilegiji, ki so jih heroji uživali v socialistični Jugoslaviji.

Da bi svoj zločin opravičili, so revolucionarji Ehrlichov lik in njegovo človeško dostojanstvo oblatili z umazanimi lažmi in ga skušali prikazati kot simpatizerja in sodelavca italijanskih fašistov.

Kakšna umazana, nizkotna laž, skregana z zgodovinskimi dejstvi, ki pa se žal še danes ponavlja!

V resnici si noben slovenski izobraženec pod okupacijo ni upal - tako kot Ehrlich javno protestirati proti fašizmu. Nihče si ni upal okupatorju tako odkrito očitati njegovih nasilnih dejanj kot Ehrlich v omenjeni spomenici, ki jo je aprila 1942 izročil italijanskim okupacijskim oblastem: Vse ječe po deželi in v mestu so prenapolnjene z ljudmi najrazličnejših starosti.

Kot konkreten primer silja v spomenici poimensko našteva deset vasi okrog Iga, ki so jih Italijani požgali in vaščane odgnali v internacijo. Omenja pa tudi več kot sto nemočnih žrtev, ki so jih v pol leta pobili vosovci, in 37 od njih tudi poimensko našteje. *Vse to se dogaja pred očmi italijanskih vojakov, ki se za to sploh ne zmenijo!*

Seveda to ni bilo naključje. Okupatorju je v njegovem cinizmu šlo v račun, če Slovenci sami pobijajo svoje ljudi. V njegovem interesu je bilo, da okupirani narod izgubi svojo intelektualno elito, da ostane kot čreda, brez voditeljev in razumnikov, ki znajo misliti s svojo glavo.

V isti spomenici tudi izrecno protestira proti poskusom prikrite ali odkrite fašizacije. Protestira proti zahtevi, da se v slovenske šole uvaja obvezni rimski pozdrav, proti pritiskom na naše delavce, naj se vpisujejo v fašistični sindikat Dopolavoro, proti siljenju slovenske mladine, naj se včlanjuje v GILL itd.

Pod vse te proteste se je Ehrlich podpisal s polnim imenom, ni se skrival za masko kot njegov morilec, ki je iz varnega zaledja poslušal streljanje talcev, ki so z življenjem plačali njegov zločin.

Toda maske so padle. Kot pravi star grški pregovor, Božji mlini meljejo pozno, meljejo pa na drobno.

Danes je ideja, za katero so teroristi po Sloveniji morili in ubijali, mrtva, ideja revolucije se je znašla na smetišču zgodovine. Celotni ideologiji se ji odrejajo in se sprenevedajo, češ saj nikjer ni bilo nobene re-

volucije, čeprav so pol stoletja vso domovino pozidavali s spomeniki in obeležji revolucije!

V resnici bi na slovenski zemlji komaj našli kak kotiček, ki se ga revolucija ni dotaknila. Morda edini nedotaknjeni otok v krvavem morju revolucije je ostal ravno svet pod Višarjami, nad katerim je bedela višarska Mati božja. Ta svet je ostal otok, ki mu je bilo prizanešeno z najhujšim, z revolucionarnim terorjem. Celotni uradni zgodovinar revolucije, dr. Tone Ferenc, je moral v geslu o Kanalski dolini priznati (ES 4,395): "Vodstvo narodnoosvobodilnega gibanja (kar je seveda samo evfemizem za revolucijo) si je nekajkrat zaman prizadevalo, da bi tudi na tem območju razvilo oboroženi boj. Spomladi 1943 je spodletel poskus organizirati posebno okrožje za Kanalsko dolino ..."

Naj mi bo ob koncu dovoljeno obuditi osebni spomin na poletje 1945, ki sem ga kot štirinajstletni begunec preživel v tirolski vasi Anrasu. Tam je pri dobrih ljudeh našla zavetje tudi skupina študentov, Ehrlichovih somišljenikov in učencev, "stražarjev". Ob nedeljskih popoldnevih sem večkrat zašel v njihovo družbo, da bi poslušal njihove debate. Med drugim mi je ostal v spominu pogovor, ki se je razvnel ob članku v nekem avstrijskem časopisu: Avstrija bo kot "prva žrtev nacizma" zahtevala popravke svojih meja, zahtevala bo južno Tirolsko, pa tudi tisti del Koroške, kjer živi avtohtona nemška manjšina - Kanalsko dolino. Če pa pri tem ne bo uspela, si bo prizadevala, da se za Kanalsko dolino - ker v njej poleg nemške živi tudi slovenska manjšina - najde podobna rešitev kot za Trst (Svobodno tržaško ozemlje pod protektoratom zaveznikov). V debati so se nekateri navduševali nad to zamisljivo, v svetu pod Višarjami so videli zametek nekakšnega slovenskega Piemonta, ki bo pozneje urešnil sen o veliki slovenski državi od Blatnega jezera do Devina in Pirana, od Gospe Svete do Kolpe!

Se nadaljuje

Počitniško srečanje Slovencev iz Švice in prijateljev pri sv. Lovrencu na Postojnskem

POSVEČENJE NOVEGA ŠKOFA

V mariborski stolnici sv. Janeza Krstnika je v nedeljo 10. septembra potekalo škofovsko posvečenje Petra Štumpfa, ki ga je papež Benedikt XVI. 24. maja letos imenoval za novega mariborskega pomožnega škofa. Štumpf je tako zapolnil izpraznjeno mesto, nastalo po imenovanju dosedanjega mariborskega pomožnega škofa Antona Stresa za pastirja celjske škofije. Peter Štumpf je član redovne skupnosti don Boskovich salezijancev. Rodil se je 28. junija 1962 v Murski Soboti, doma pa je iz župnije Beltinci v Prekmurju. Leta 1989 je v Torinu v Italiji diplomiral iz mariologije. Mariborski škof Franc Kramberger pa ga je 29. junija 1990 v Mariboru posvetil v duhovnika.

V mariborski škofiji je deloval najprej kot kaplan v Sevnici in kasneje po magisteriju leta 1994 iz moralne teologije s tezo Mladostniki in zakrament sprave kot upravitelj župnije Zabukovje nad Sevnico. Leta 2002 je doktoriral na ljubljanski teološki fakulteti z disertacijo Jožef Klekl starejši. Od leta 2003 je bil župnik župnije Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani. Sočasno ga je tedanji ljubljanski nadškof in metropolit Franc Rode imenoval tudi za dekana dekanije Ljubljana-Vič/Rakovnik. Štumpf je poznavalec prekmurske zgodovine, še posebej družbenih in cerkvenih razmer na prelomu iz 19. v 20. stoletje. Posebej se ukvarja s pastoralo družin, študentov in zakonskih skupin.

ZVON

Po šestih desetletjih jim je zapel poseben zvon

Župnija Hinje v Suhi krajini je med zadnjo vojno in po njej utrpela strašno gorje. V komunistični revoluciji v letih 1941–1945 je izgubila 175 svojih žrtev, med njimi dva duhovnika, enega bogoslovca, eno učiteljico in eno sestro Rdečega križa.

Partizani so porušili župnijsko cerkev v Hinjah in podružnično cerkev na Žvirčah, vse iz maščevanja, ker ljudje komunizmu niso bili naklonjeni. Porušili so tudi šoli v Hinjah in na Žvirčah.

Pozimi leta 1945 so »osvoboditelji« obkolili vasi Hinje in Žvirče, ljudi izgnali ter v obeh vaseh skupaj požgali

nad 120 domov. Med izgnanci so bile predvsem žene z otroki in stari ljudje. Mladi fantje in moške so bili pri domobranci ali pa so se skrivali.

Med vojno je v župniji Hinje izgubilo življenje po krivdi komunističnega nasilja 19 ljudi, po vojni pa so komunisti pobili še 156 mladih fantov in mož iz vrst Slovenskega domobranstva. Ti so šli v smrt prek taborišča na Teharjah in prek Kočevskega roga.

V soboto, 24. junija letos, je župnija Hinje vse te žrtve počastila tako, da je za župnijsko cerkev oskrbela nov marmornat veliki zvon, ki nosi napis »ZVON SPOMINA na 175 žrtev revolucije v župniji Hinje v letih 1941 do 1945«. Sicer pa je zvon posvečen brezjanski Materi božji. Nakup zvona so omogočili naši izseljenci v Nemčiji in Kanadi ob posebnem prizadevanju krajevnega župnika, gospoda Cirila Murna.

Ob lepi udeležbi vernikov od blizu in daleč je ZVON SPOMINA v soboto, 24. junija, blagoslovil novomeški škof msgr. Andrej Glavan. O dogodku je poročala Družina v svoji 27. številki. Tudi radio Ognjišče tega zgodovinskega dogodka ni preslišalo. Ob blagoslovitvi ZVONA SPOMINA in njegovega pomena za 14 vasi in zaselkov je nastala pesem z naslovom ZVON SPOMINA, ki se glasi:

ZVON SPOMINA

*Zvon se oglašá s hriba navzdol,
polja objema, gozdove okol,
ob svitanju jutra poje vsak dan,
zarjo večerno vabi v svoj stan.*

*Vasi tam pod hribom dvigajo glave,
spomin jih popelje med svoje drage,
ki dali za dom so svoje življenje,
jim poje pozdrav le gozdov šelestenje.*

*O zvon ti spomina, le poj še naprej,
narodu svoj'mu resnico povej.
Privedi nam drage iz temnih gozdov
po poti svetlobe zopet domov.*

Pesem torej kliče ljudi, naj ne pozabijo žrtev, ki jih je zakrivila komunistična revolucija. Poskrbijo naj za to, da bo prišla resnica na dan in tako dajo žrtvam priznanje, da so se res borili za Boga, narod in domovino, kot je to razvidno iz njihovih pesmi.

Ciril Turk

Predstavništvo Evropske komisije v Sloveniji, ki je konec julija izdalo publikacijo o evru z naslovom *Evro – moj denar*, je knjižico že začelo razdeljevati po vsej Sloveniji. Njen namen je javnosti na razumljiv in praktičen način predstaviti evro, ki bo januarja prihodnje leto nadomestil tolar.

Petrol in ruski Lukoil sta sklenila okvirni sporazum o ustanovitvi skupnega podjetja za prodajo naftnih derivatov na območju srednje in jugovzhodne Evrope. V skupnem podjetju, imenovalo se bo Petrol Lukoil, bo imel Petrol 51-odstotni lastniški delež, Lukoil pa 49-odstotni delež. Sedež podjetja bo v Sloveniji, prav tako pa bo na slovenskih strokovnjakih temeljilo njegovo upravljanje.

V Sloveniji zaradi ugriza psa vsako leto poišče zdravniško pomoč približno 5500 ljudi. Kot poudarjajo na Inštitutu za varovanje zdravja, so med najbolj ogroženimi skupinami prebivalstva predšolski otroci, ki najpogosteje utrpijo rane na obrazu, in starejši ljudje, pri katerih so najznačilnejše poškodbe goleni, zapestja in rok.

V letošnjih prvih osmih mesecih je bilo v povprečju na Zavodu RS za zaposlovanje prijavljenih 88.920 brezposelnih oseb, kar je 2,7 odstotka manj kot v enakem obdobju lani. Brezposelnost se je zmanjšala kljub večjemu številu novo prijavljenih brezposelnih oseb v obdobju med januarjem in koncem avgusta.

Zunanje ministrstvo je izrazilo "začudenost in zaskrbljenost" zaradi oglasa deželnega glavarja avstrijske Koroške Jörga Haiderja v različnih izdajah koroških časnikov z naslovom "Koroška bo enojezična". "Žalostno in nedopustno je, da v združeni Evropi enakopravnih držav in narodov, kjer velja načelo jezikovne in kulturne raznolikosti, nekateri lokalni politiki vprašanje položaja slovenske manjšine na avstrijskem Koroškem zlorabljajo v predvolilne namene," poudarjajo na MZZ.

Letošnji semenj suhe robe in lončarstva, ki je bil 31. po vrsti, je bil vrhunec raznovrstnih skorajda mesečni trajajočih prireditev, na katerih so obiskovalcem

ponudili kulturne, zabavne in športne dogodke. Podobno je veljalo tudi za sam semenj, ki iz leta v leto privablja več obiskovalcev. Letos je na največji ribniški prireditvi, ki jo je po ocenah organizatorjev obiskalo približno 50.000 obiskovalcev, sodelovalo okoli tristo sejmarjev, med katerimi je bilo okoli sto izdelovalcev domače in umetnostne obrti.

41. študijski dnevi Draga 2006 so letos potekali v znamenju stote obletnice rojstva Antona Trstenjaka, teme letošnjega srečanja pa so bile izbrane tudi zaradi 60. obletnice osvoboditve in vstopa v EZ.

Italija, ki predseduje meddržavni komisiji za gradnjo naftovoda od romunskega pristanišča Konstanza do italijanskega Trsta, bo skušala dobiti soglasje Slovenije. Gre za izgradnjo dvajset kilometrov naftovoda čez slovensko ozemlje, ki bi ob nesoglasju Slovenije moral potekati od slovensko-hrvaške meje do Trsta pod morjem. Stališče Slovenije, ki sicer ne zavrača projekta, ampak pristop k njegovi izvedbi, ima tudi okoljske pomisleke.

Vzpenjača, ki bo turiste vozila na Ljubljanski grad, je trikrat dražja od avstrijske ponudbe. Vzpenjača bo začela poskusno voziti med 10. in 19. oktobrom, začetek rednega obratovanja pa je predviden konec novembra.

Cene življenjskih potrebščin so se avgusta v Sloveniji povišale. V primerjavi s prejšnjim mesecem so bile v povprečju višje za 0,6 odstotka, so sporočili iz državnega statističnega urada. Letna rast cen znaša 3,2 odstotka, povprečna letna inflacija pa 2,6 odstotka.

Zakonca Anica in Alojz Glavič iz Stične na obisku v Hamburgu

A N G L I J A

LONDON

Čez ves mesec avgust in v začetku septembra se v »Našem domu« v Londonu, ni dogajalo nič posebnega. Župnik je bil odsoten zaradi duhovnih vaj v domovini (v bogoslovnem semenišču v Ljubljani) in vodenje doma je prevzel namestnik, duhovnik Klemen Svetelj iz Rima. Mesec avgust je bil tudi letos precej deževen in ne posebno toplel.

Na drugo nedeljo v septembru zopet pričenjamo z jesensko-zimskim delom pastoralnega obdobja, ko po kratkem poletnem presledku zopet nadaljujemo s slovenskim bogoslužjem (sv. mašo) v kapeli doma za rojake iz Londona in okolice.

Klemen Svetelj

Koristno s prijetnim

Pri študiju mladinske pastorale, ki ga opravljam v Rimu, se ob srečevanju z vrstniki iz celega sveta vedno znova srečujem s problemom »neznanja« tujih jezikov oz. premajhnega znanja, zato sem v letošnjih poletnih počitnicah iskal priložnosti, da bi nekoliko bolj sistematično obnovil svoje znanje angleškega jezika. Ponudila se je lepa priložnost, da bi tukaj v Londonu za en mesec nadomestil g. Cikaneka, ko bo šel na duhovne vaje za duhovnike v Slovenijo. Namesto njega bi vodil »Naš dom«, opravil kakšen jezikovni tečaj in si spotoma ogledal še mesto London. Rečeno – storjeno!

V poletnem času ni bilo kakšnih večjih dejavnosti v hiši, razen seveda sprejemanja gostov in skrb za nje. Različni so prihajali, mladi in starejši, posamezniki ali cele skupine in družine, ki so potrebovali cenejšo nastanitev ter občutek varnosti in domačnosti. Tudi to je ena izmed številnih nalog, ki jih ima »Naš dom« tukaj v Londonu. Žal drugih nalog doma nisem mogel spoznati, saj je v poletnem času bolj zatišje in je pastoralno dogajanje zgoščeno v ostalih mesecih leta. Je pa zaradi tega več časa (kolikor mi ga je seveda ostalo ob tečaju angleščine) ostalo za ogled mestnih znamenitosti.

G. Cikanek se je vrnil, tečaj se počasi izteka, nekaj stvari sem si uspel ogledati, nekaj pa bo ostalo za drugič. Rad bi se zahvalil g. Cikaneku za prijaznost in možnost bivanja tukaj v Londonu. Za pogovore in debate tudi o tem, s čim vse se srečuje izseljenski duhovnik pri svojem delu. Pogled »od zunaj« tako pomaga razumeti dogajanje »od znotraj«.

Klemen Svetelj

Franc Artič 80-letnik

Franc Artič – osemdesetletnik

Naš dobri rojak Franc Artič iz Derbyja bo 28. septembra praznoval svojo 80-letnico. Rodil se je na mali kmetiji leta 1926 v Ločkem Vrhu pri Sv. Benediktu. Očetu Andreju in mami Mariji se je rodilo pet otrok. Franc je bil najstarejši in ko mu je bilo leto in pol, so ga starši dali v rejo k teti Ani Knaflič iz Ivanjševcev pri Negovi. Tam je živel vse do dne, ko so ga Nemci poslali v Dachau. V taborišču je moral veliko pretrpeti in tako se je leta 1945 ves izčrpan vrnil nazaj domov k teti na kmetijo. Po okrevanju se je odločil, da gre v tujino. Najprej je šel v Avstrijo in leta 1948 prišel v Anglijo, kjer je najprej delal v rudniku, nato pa dolga leta v gradbeništvu. Leta 1953 se je poročil z dekletom iz Avstrije. Rodil se jima je sin, vendar ta zakon ni dolgo trajal, saj mu je žena že zelo kmalu umrla.

Leta 1990 je šel na obisk k sestri Marici v Slovenijo in tam spoznal svojo sedanjo ženo Vido. Oba sta zvesta člana slovenske skupnosti v

Derbyju. Rada se udeležujeta slovenskih maš in skušata pomagati našim ljudem na vse možne načine. Francu je Bog dal še poseben talent igranja na harmoniko, s katerim nas večkrat razveseli in spodbudi, da bolj korajžno zapojemo.

Ob njegovi visoki obletnici življenja mu vsi Slovenci iz te okolice želimo veliko zdravja, sreče in veselja. Vsi skupaj mu kličemo: »Še na mnoga leta!«

Ivanka Krajšek

Vabilo na slovenski misijonski dan v Bedfordu

Vse rojake in druge prijatelje slovenskih misijonov in slovenskih misijonarjev ter misijonark vabimo na vsakoletni slovenski misijonski dan v Bedford, ki bo letos v soboto, 21. oktobra 2006.

Naš misijonski dan bomo pričeli s sveto mašo ob 16. uri v župnijski cerkvi sv. Križa »The Holy Cross«, 355 Goldington Road. Po maši se bomo zbrali v župnijski dvorani k pogostitvi ob misijonski tomboli in srečelovu.

Iskreno in srčno vabljeni!

Gabrijela s sodelavci

Posebno obvestilo

Dragi rojaki iz Londona in okolice! V tej številki Naše luči vas obveščam, da so redne slovenske maše v kapeli »Našega doma« v jenskem in zimskem času ob 16. uri (ob 4. uri popoldan). Ta urnik je v veljavi že od druge nedelje v oktobru in bo veljal do druge nedelje v marcu naslednjega leta. Lepo vabljeni!

S. Cikanek, župnik

DUNAJ

V 6. številki Naše luči smo se v začetku junija oglasili in nanizali nekaj dogodkov iz življenja naše slovenske skupnosti na Dunaju. V septembrski številki smo zatajili, kot se reče. Vzrok so bili seveda dopusti in počitnice. Tudi naš župnik si je vzel ves pripadajoči dopust hkrati – cele štiri tedne (prav ima, saj se le tako človek pošteno spočije). Sedaj se je spet nabralo kar nekaj novic.

Že precej let nazaj skoraj redno na zadnjo nedeljo v maju poromamo v kak primeren kraj in imamo tam zaključek majniške šmarnične pobožnosti. Seveda je romanje vedno tudi izletniškega značaja. Tokrat smo izbrali silno lep kraj na južnem Gradiščanskem – **Güssing**.

Že od daleč se na visokem hribu vzdiguje mogočen grad in prav tja

smo se najprej povzpeli, nekateri peš, drugi pa z gondolo. Saj sploh ni tako visoko, kot se zdi. Če vas bo pot vodila po južnem Gradiščanskem, vam priporočam, da si ta kraj ogledate. Pogledali smo si bogato razstavo v gradu, grajsko kapelo, grajsko klet, kjer smo si pogasili žejo. Nekateri smo se povzpeli po 144-ih stopnicah na vrh grajskega stolpa, od koder je bil še lepši razgled daleč naokoli po dolini. Ob dvanajstih smo darovali mašo v frančiškanski župnijski cerkvi. Po maši nam je frančiškanski brat razložil zgodovino cerkve in okolice. Že precej lačni smo se odpeljali na kosilo v zelo lepo privatno restavracijo družine Vuković, kjer so nas presenetili z obilnim kosilom po pavšalni ceni – 10 evrov. Popoldne ob 15. uri smo se pripeljali do znamenite cerkve sv. Emeriha, ki je že nekaj metrov na madžarski strani in se imenuje »cerkev miru (Friedenskirche)«. Prijazna gospa, ki je od daleč prišla cerkev odpret in nam je razložila njeno zgodovino, je bila vsa navdušena ob lavretanskih petih litanijah z odpevi. Po tej majniški pobožnosti smo se podali še k zadnji postaji našega romanja-izleta, v vinsko kletno četrt – k »Heuriger«,

Dunajski Slovenci pri sv. maši v rudniku soli Wieliczka na Poljskem v drugi polovici junija 2006

Slovenski pevci s Koroške po sv. maši na dvorišču Slovenskega pastoralnega centra na Dunaju 25. junija

kjer smo ob jedaci in predvsem pi-jači prepevali, da je donelo daleč naokrog.

Praznik sv. Rešnjega telesa in krvi smo tudi letos obhajali s slovesno mašo v sosednji župniji še s tremi drugimi župnijskimi skupnostmi. Po maši smo imeli procesijo z Najsvetejšim. Prvi oltar je bil pred našo cerkvijo, kjer smo Slovenci po naše oblikovali pobožnost. Prisotni so vidno uživali ob spontano štiri-glasno zapeti ljudski pesmi.

Istega dne se nas je 26 ob 14. uri odpeljalo na Poljsko. Poromali smo v vse najbolj znane romarske kraje te obširne dežele. Gotovo nam bo vsem najbolj ostala v spominu naj-znamenitejša poljska Marijina bož-jepotna cerkev Czestchowa (Čenstohova), pa tudi Wadowice ter znameniti rudnik soli Wieliczka (Velička). Nemogoče je pozabiti tu-di prijetno vzdušje na vrtu rojstne-ga doma naše vodičke Marije. Njena sestra nam je s svojim možem pripravila pravo gostijo. S seboj smo imeli tudi muzikanta s harmoniko; ob njeni spremljavi smo prepevali in se ob poskočnicah zavrteli.

Zadnje nedeljo v juniju smo praznovali farnega zavetnika –

presveto Srce Jezusovo. Pri sloves-ni maši je prepeval znani koroški oktet »Suha«, pa tudi ljudska pe-sem je zadonela. Na farno žegnan-je vsako leto priredimo srečelov. Tako je bilo tudi letos. Ne pomnim, da bi kdaj prej bile vse srečke tako hitro prodane kot letos. Dobitki so bili res zelo lepi oz. bogati. Glavni dobiček nam je med drugim darovalo slovensko podjetje na Dunaju – Gorenje. To je bil visok hladilnik s štirimi predali za zam-zovanje. Zadel ga je član okteta »Suha«, vendar ga ni mogel peljati s seboj; ni ga bilo mogoče spraviti v avtobus. Prepustil ga je neki druž-i ni na Dunaju in želel, da v ta na-men daruje ta družina za misijone 50 evrov. In zgodilo se je tako.

Popolnoma nepričakovano se je 3. avgusta letos v 71. letu poslovila s tega sveta gospa **Milena Merlak** Detela, pesnica in pisateljica. Zapustila je moža Leva in tri sinove, dve snahi, tri vnuke in dve vnukinji. Zelo kratek življenjepis te plemenite žene in matere je takle:

Rodila se je 9. novembra 1935 v kmečki družini iz Žibrš pri Logatcu na Notranjskem. V Ljubljani je ma-turirala in študirala primerjalno književnost in psihologijo. Že leta

1960 se je z možem, pisateljem Levom Detelo, izselila v Avstrijo, kjer sta ob začetku sedemdesetih let postala državljana nove do-movine. Poglavitni del njenega pes-niškega ustvarjanja je tako nastal na Dunaju.

Ob literarnem delu je Milena Merlak posvečala veliko energije svoji družini. Bistveno pa je pri delu podprla svojega moža, pisatel-ja in kritika; skupno sta postala tu-di neke vrste posrednika ali am-basadorja slovenske literature v Avstriji. Ob glavnem delu svojega slovstva, namreč liriki, je sproti ob-javljala tudi črtice, poleg tega je ve-liko prevajala, pisala članke in ese-je ter spremna besedila. Vsekakor se je z leti povzpela v plast pomem-bnih sodobnih pesnikov, oz. pes-nic. Prejela je vrsto literarnih na-grad, med drugimi leta 1979 nagrado Teodorja Körnerja za nemško leposlovno delo. Pesnica je leta sodelovala z Mohorjevo za-ložbo. V Celovcu je leta 1997 izšla pomembna zbirka njenih pesmi in lirične proze pod naslovom SVET SVITANJA.

Od pokojne gospe Milene smo se poslovili 18. avgusta na pokopa-lišču v Aspernu, v 22. dunajskem okraju, nakar je bila zanjo maša zadušnica, pri kateri je somaševal tudi njen brat, ljubljanski stolni kanonik prelat dr. Ivan Merlak. Pogrebnih slovesnosti se je udeležil med številnimi Slovenci tudi slovenski veleposlanik na Dunaju, gospod. dr. Ernest Petrič.

GRADEC

Slovenski minoriti v avstrijskem Gradcu

Slovenci, ki živimo v Gradcu in okolici, smo zelo žalostni zaradi sklepa Slovenske minoritske

Pater Martin Vidovič

provinca, po katerem naši duhovniki po 28 letih zapuščajo Gradec. Bojimo se, da bomo ostali kakor ovce brez pastirja. Iz hvaležnosti želimo opisati njihovo delo ter se za vse iskreno in prisrčno zahvaliti. Mislim, da smo Slovenci lahko ponosni na vse, kar so storili, predvsem pa na to, kako je javnost ocenila njihovo delo.

Leta 1978 je Slovenska minoritska provinca poslala tri duhovnike v Gradec, kjer so prevzeli župnijo in samostan "Marija Pomagaj". To je bila velikodušna poteza, saj je bil edini namen pomagati sobratom v Avstriji, ki zaradi pomanjkanja poklicev niso več zmogli dela v župniji in samostanu.

Prihod slovenskih duhovnikov je nemško govoreče prebivalstvo sprejelo z veliko mero nezaupanja. Toda srca vernikov so se kmalu odprla in delo je steklo. Trije duhovniki (pater Martin Vidovič, p. Jože Lampret in p. Janez Žnidar, pozneje so dobili za krajša obdobja tudi četrtega sobrata) so poleg redne župnijske pastorale oskrbo-

vali bolnišnico usmiljenih bratov ter nudili pomoč drugim župnijam in duhovno oskrbo različnim ženskim redovom.

Kmalu so prevzeli tudi skrb za slovensko skupino, ki je bila s svojim duhovnikom Martinom Belejem gost v hiši. Velikodušno so nam odstopili svojo klet, ki smo jo uredili za naša srečanja. "Marija Pomagaj" se je vedno bolj razvijala v priljubljeno svetišče ter postala neuradno tudi ekumensko središče, saj se v "naši" kapeli redno zbirata k bogoslužju tudi ruska pravoslavna in ukrajinska skupnost. Razlogi za priljubljenost so predvsem: redna priložnost za sveto spoved, lepo pripravljeno bogoslužje in vnaša za lepoto božjepotnega svetišča.

Naši dušni pastirji imajo ogromne zasluge za obnovitvena dela ene pomembnih graških cerkva. V dobrem sodelovanju z župnijskim svetom so se kmalu po prihodu lotili notranjosti svetišča, ki je bila v zelo slabem stanju. V času po drugi svetovni vojni so vedno popravljali le najnujnejše. V letih 1979 do 1981 je cerkev doživela popolno prenavo, ureditev v duhu liturgične reforme in celo talno ogrevanje. Že leta 1983 so v cerkvi zadonele nove orgle, ki se jih je posebej veselil močan cerkveni zbor. Sledila so velika in zahtevna dela, ki so zunanosti dala novo podobo. Slovenci pa smo se veselili restavrirane zakladne kapele z lepimi slikami Josefa Adama Melka iz 18. stoletja ter jo preprosto prekrstili v slovensko kapelo.

Na pragu novega tisočletja je cerkev dobila sedem novih zvonov, ki so posvečeni Bogu Stvarniku, ter manjše orgle v prezbiteriju, ki izredno popestrijo ljudsko petje in omogočajo slovesnosti z orkestral-

no glasbo. Dejstvo, da je »Marija Pomagaj« v samem središču mesta, je bilo ob prihodu najgloblji vzrok za razburjanje. Marija Pomagaj – že preko 250 let posebna zavetnica mesta (Stadt Mutter von Graz) naj pride pod upravo duhovnikov iz Jugoslavije? Po toliko letih se je odnos popolnoma spremenil. To dokazujejo tudi priznanja, ki jih niso bili deležni nobeni predhodniki, čeprav so bili Avstrijci ali Nemci.

Nič nenavadnega ni, da sta dobila p. Jože in p. Martin škofijsko priznanje z naslovom duhovnega svetišča, p. Martin pa je postal tudi konzistorialni svetnik. Še veliko večje veselje je pomenilo za župnijo priznanje mesta Gradec. P. Martin je dobil odlikovanje »Goldenes Ehrenzeichen der Landeshauptstadt Graz« – zlato častno priznanje glavnega deželnega mesta Gradec in bil imenovan tudi za častnega občana mesta Gradec. Še več pa pomeni zlato častno odličje dežele Štajerske s križcem (»Goldenes Ehrenzeichen des

Pater Jože Lampret

Landes Steiermark«), ki je baje najvišje priznanje, ki ga je deželni glavar izročil tujcem.

Pater Martin ta priznanja pripisuje predvsem samostanski in župnijski skupnosti, saj so bratje od vsega začetka delali pod geslom »v slogi je moč«.

Zanimiva je obrazložitev ob podelitvi teh priznanj. Njena vsebina je: izredna angažiranost na verskem in kulturnem področju ter zasluge za dobre odnose med Slovenci in Avstrijci.

Poleg obnavljanja cerkvenih objektov se je v tem času razvila kulturna dejavnost. V župniji smo takoj po prihodu odprli strokovno urejeno knjižnico, ki prireja tudi kulturne dneve, razstave knjig in literarne večere z znanimi kulturniki. Poleg nje deluje še posebna biblioteka, ki je dobila ime »Hörbibliothek« (»zvočna knjižnica«) in je za sedaj edina taka (vsaj cerkvena) ustanova na nemškem jezikovnem področju. Bralce vabi s stavkom: »Knjigo lahko tudi poslušamo!« Seveda se omenja tudi sodelovanje s škofijskim kulturnim središčem in s škofijskim muzejem, ki se nahaja v hiši. Na glasbenem področju pa koncertov v naši cerkvi ne moremo več odmisлити. Po zaslugi našega zborovodje ob velikih praznikih lahko spoznamo umetnine, s katerimi so veliki glasbeniki peli hvalo Gospodu. Če pogledamo odnose med obema narodoma, je zadevo nekdo takole komentiral: Sedaj vemo, da Slovenija in Jugoslavija ni isto.

To je nekaj podatkov iz življenja in delovanja slovenskih minoritov v Gradcu. Slovenska čredica je z njimi doživela lepe trenutke. Z njimi smo dobili tudi občutek, da je

slovenska Cerkev z njimi. Ta občutek je bil posebno pomemben v tistih časih, ko se nihče iz domovine ni zanimal za nas. Radi smo jih imeli, oni pa nas. Posebno hvaležnost smo dolžni p. Jožetu in p. Martinu za delo v zadnjih dveh letih, ko smo po smrti p. Janeza Žnidarja ostali brez svojega duhovnika. Kljub ogromnemu delu v župniji (pet do šest maš in večurno spovedovanje) sta prevzela še skrb za nas. Bog naj jima bo bogat plačnik!

Majhna skupina Slovencev sedaj živi v upanju, da bosta Cerkev na Slovenskem in minoritski red poskrbela, da bomo tudi vnaprej sredi glavnega mesta avstrijske Štajerske Boga slavili v maternem jeziku.

Ivanka Koletnik

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

V mesecu avgustu se na našem koncu ni dogajalo kaj posebnega. Poznal se je čas počitnic, dopustov. Po ustaljenem izročilu v juliju in avgustu tudi ni običajnih slovenskih maš.

MAASMECHELEN

Piknik in slovenski dan

Slovenski mešani zbor »Slomšek« je 20. avgusta pripravil svoj vsakoletni piknik. Po oceni organizatorjev je bila letošnja udeležba številčnejša od lanske. (Zaradi obveznosti v župniji Essen, kamor redno hodim že od maja, sem prišel šele proti koncu.) Med posebnimi gosti je bil Patrick Derwael – minister za notranje zadeve države Belgije, Vladka

Pušenjak – svetovalka slovenske ambasade v Bruslju, Wim Terwingen – župan naše občine (Maasmechelen), Georg Lenssen – bivši župan naše občine, sedaj pa poslanec v državnem zboru.

Zbor »Slomšek« se vsako soboto zavzeto pripravlja na slovenski dan, ki bo letos v nedeljo, 8. oktobra. Začel se bo ob 11.30 z mašo v cerkvi sv. Barbare v Eisdu. V župnijski dvorani Casino bo sledil koncert zbora Slomšek, kulturni program in kosilo. Morda bo tudi kakšno presenečenje. Slovensko katoliško kulturno in pevsko društvo »Slomšek« vas lepo vabi, da se udeležite 46. SLOVENSKEGA DNEVA, 8. oktobra ob 11.30 v cerkvi sv. Barbare v Eisdu.

BRUSELJ

Slovenski pastoralni center

Med počitnicami SPC ni sameval. Zvrstilo se je kar veliko gostov, med njimi tudi nekaj skupin skavtov. Na obisku smo imeli novinarko Družine Mojca Petovar, ki je o našem Centru in življenju Slovencev v Bruslju pripravila obširno reportažo v 28. in 29. številki Družine. Nekaj dni je bila tukaj tudi delovna skupina iz Ribnice – nečaki msgr. Janeza Puclja, ki so skupaj s svojim stricem opravili kar nekaj koristnih del.

Novosti na naših stavbah: mojster Dominik Vidmar je skupaj s svojim sinom Gregorjem povezal vodovodno napeljavo in centralno ogrevanje med stavbama na Av. de la Couronne 206 in 208. Montirala sta termostatske ventile na radiatorjih v obeh stavbah. Postavljen je 80-litrski čistilec in mehčalec vode. Potekajo dogovori o posodobitvi vodovodne napeljave in več sani-

tarnih prostorov. Narejene so meritve za obnovo ravnih delov streh in obnovo fasade.

Zahvaljujemo se vsem dobrotnikom, med katerimi so tudi naši stalni prebivalci, pa tudi ostali prehodni gostje za dan ali več. Vaši prispevki so gotovo koristno uporabljeni. Bog povrni vsem in dobrodošli pri nas.

Naši jubilanti

Gotovo je med nami veliko rojakov, ki bi si zaslužili, da jih predstavimo v Naši luči, ko obhajajo svoje okrogle jubileje. Nemogoče je, da bi predstavili prav vse. Vsaj nekaterim pa moramo nameniti kaj več pozornosti.

Že več kot eno leto zamujamo s predstavitvijo predsednika Slovenskega društva »Naš dom« iz Genka – gospoda LUCIJANA ZORCA in njegove soproge SLAVE.

Lucijan se je rodil 30. maja 1935 v vasi Trenta. Tam je obiskoval osnovno šolo, v Tolminu pa elektro šolo. Ko je odslužil vojaški rok in prišel domov, ni mogel dobiti zaposlitve.

Nekega dne so trije fantje v gostilni naročili liter vina. V trenutku je bil narejen sklep, da jo »popihajo« čez mejo. Rečeno – storjeno. Iz Trevisa, kamor so najprej prišli, so se podali v Avstrijo, kjer je bilo njihovo prvo »bivališče« zapor, nato za 14 dni begunski logor v Beljaku.

Eden izmed njih (Albert Kravanja) je imel v Belgiji strica. Zraven je bil še Franc Pretnar – in »pogumna trojka iz Trente« - se v avgustu leta 1957 z vlakom iz Avstrije pripelje v Belgijo, v bližino Genka. Zatekli so se v barako. Tam je bila kantina Rats, kjer je delala neka Slovenka. Čez tri dni so jim že pokazali rudnik, kjer bodo delali. Dobili so

70-letnika Slava in Lucijan Zorc

rudarske obleke in tretji dan so bili že v rudniški jami 1010 metrov globoko.

Lucijan je leta 1961 spoznal svojo soprogo SLAVO. Ona se je rodila 21. oktobra 1935 v Križevcih pri Ljutomeru. V Belgijo jo je povabil Peter Vidic, s katerim se je poročila v Genku leta 1959. Imela sta hčerko Karmen. Druga nosečnost se je končala nesrečno, kar je nad vse dobrega moža Petra zelo potrlo in ga je ob prečkanju ceste do smrti povozil avto.

Lucijana in Slavo je v cerkvi na Zwartbergu poročil pokojni gospod Žakelj. Dobila sta sina Lucijana in hčerko Sandro. Tudi Karmen je bila Lucijanu vedno enako ljubljena hčerka. Od vseh treh imata Lucijan in Slava osem vnučkov.

Lucijan je član Slovenskega katoliškega društva Slomšek, od leta 1978 pa tudi član društva Naš dom, kateremu je že sedem let predsednik. Skupaj z ženo Slavo skrbita tudi za pivnico v Našem domu.

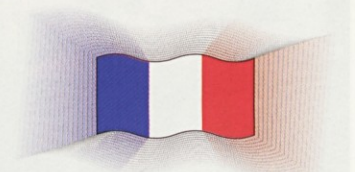
Ko je pokojni g. Žakelj dograjeval kupljeno rudarsko hišo, ki je sedaj sedež Slovenske katoliške misije in društva Slomšek, je Lucijan veliko

pomagal. Vedno je rad pomagal tudi pri poznejših obnovitvenih delih na stavbi misije pa tudi stavb Slovenskega pastoralnega centra v Bruslju. Rad pomaga tudi pri prireditvah društva Slomšek. Redno prihaja k slovenskim mašam in je naročnik Naše luči.

Čeprav z veliko zamudo – draga naša slavljenca Slava in Lucijan – minula 70-letnica naj bo le lep začetek novega desetletja srečnega življenja v prihodnosti. Čestitamo in vse najboljše! Na mnoga leta!

Lep pozdrav vsem bralcem Naše luči, posebej pa mojim dragim dosedanjim faranom v Beneluksu, pa tudi mojim novim faranom v nemškem Porurju – v župniji Essen, kamor kmalu prihajam.

Lojze Rajk

F R A N C I J A

THICOURT

V poletnem času zaživi mlinska samota in se velikokrat spremeni v živahni živčav, še posebno ko nas obiščejo kar tri podeželske osnovne šole hkrati. Iz Many, Mainvillersa in Thicourta so učitelji z najmlajšimi imeli šolo v naravi. Z velikim zanimanjem pa so spremljali nastajanje manjšega mozaika. Vprašan ni manjkalo tako pri otrocih kot pri odraslih, od izvora raznobarnih kamnov (predvsem marmorja) pa do tehnike, ki se jo lahko uporabi pri tem kreativnem delu. Obljubili so, da se še vrnejo, takrat v spremstvu staršev.

Na dvorišču v Stiringu so požrtvovalno in veselo sodelovali tudi mladi.

Stare melodije in pesmi v Stiringu izvaja skupina Dednina

Folklorna skupina Razor v Stiring-Wendlu

STIRING-WENDEL

Tudi letos so prijatelji slovenske katoliške misije organizirali tradicionalno srečanje v protestantski dvorani. Že v soboto, 2. septembra, zvečer so jo lepo napolnili naši izseljenci kakor tudi tamkajšnji domačini. Folklorna skupina RAZOR iz Tolmina nas je popeljala s pomočjo pesmi in plesov v čarobni svet Soške doline. Ostrmeli smo nad nepričakovanim bogastvom kulturnega izročila tega področja in nad pestrostjo programa, ki so ga izvedli izkušeni člani omenjene folklorne skupine. Za vsakim njihovim korakom se čuti sled dvajsetletnih izkušenj. Skupina DEDNINA nas je dvo-, tri- ali štiriglasno popeljala v svet preteklih rodov, ker so preprosta opravila in življenjske dogodke opevali s srcem. Ansambel DOMAČICA pa je z narodnozabavnim programom poskrbel, da je marsikdo pozabil na revmo in artrozo ... Na sam Gospodov dan, 3. septembra, pa smo se v Merlebachu zbrali ob slovesni službi božji. Mogočno so zadonele orgle naše slovenske kapele, oglasile so se citre in trobenta, iz vseh grl se je dvigala v besedi in pesmi molitev k Bogu. Po maši smo se ustavili še v Saint-Avoldu, v dolini miru, kjer na 47 hektarjih počiva 10.480 padlih ameriških vojakov. Z molitvijo smo jih priporočili božji dobroti. Po skupnem kosilu pa smo se ponovno odpeljali v Stiring-Wendel, kjer je bila dvorana ponovno polna in pripravljena, da uživa ob kulturnem programu. Šele po deseti uri zvečer smo se poslovili s pesmijo Marija skoz življenje, ki je zadonela v noč na pragu dvorane. Zato, da se je zvrstilo več kot 500 ljudi, je bilo potrebno tudi veliko dela pri tehnični pripravi v dvorani

Pred slovesom v Stiring-Wendlu

kot tudi na dvorišču, kjer so pekli meso na žaru, ponudili slovenska peciva, med katerimi je kraljevala potica ... Hvala vsem za zgledno in složno sodelovanje in pomoč. Ko smo tako blizu človeku v odkrivanju lepote, nismo daleč od Boga.

Jože KAMIN

BERLIN

Poroča na blejskem otoku

»Otoček sredi jezera, gori pa cerkva, na sivi skali grad stoji, Bled v soncu ves žari ...« poje Avsenikova pesem. Si človek lahko želi kaj lepšega, kot stopiti v zakonski stan na otoku sredi Blejskega jezera? To sta si želela in svojo srčno željo tudi uresničila Mihaela Senica in Sašo Blatnik, ki sta se v soboto, 5. avgusta, poročila v cerkvi na otoku.

Mihaela izhaja iz župnije Bled, rojena je bila v Nemčiji; Sašo pa izhaja iz Šentjerneja oz. iz Socke pri Novi Cerkvi, rodil se je v Berlinu, kjer sta se z Mihaelo tudi spoznala. Vzcvetela je ljubezen, rodila se jima je hčerka Lisa Maria in pred kratkim se je družina preselila v München, ostali pa so lepi spomini na življenje v Berlinu, zato sta si želela, da ju poroči berlinski župnik Izidor Pečovnik-Dori, kar se je tudi zgodilo. Bila je lepa poroka, po njej pa sta novoporočenca skupaj potegnili vrv znamenitega zvona želja – kaj se je takrat utrnilo v njihovih srcih, vesta le onadva!

Mama Marija Senica je zelo vesela, da se je hči poročila v njeni rojstni župniji, z njo so se veselili tudi ženinova starša Alojz in Nežika Blatnik in priči – Sašov brat Borut in Mihaelina prijateljica Sonja Pukmeister iz Berlina.

Bilo je nepozabno. Kasneje je za zabavo skrbel ansambel Vagabundi, ki izhaja iz župnije mamic Nežike. Mladoporočencema in njeni hčerki Lisi Marii želimo veliko ljubezni, družinske sreče in božje blagoslova.

Sašo in Ela Blatnik iz Münchna. Poroča je bila 5. avgusta na Bledu

Srečanje prijateljev

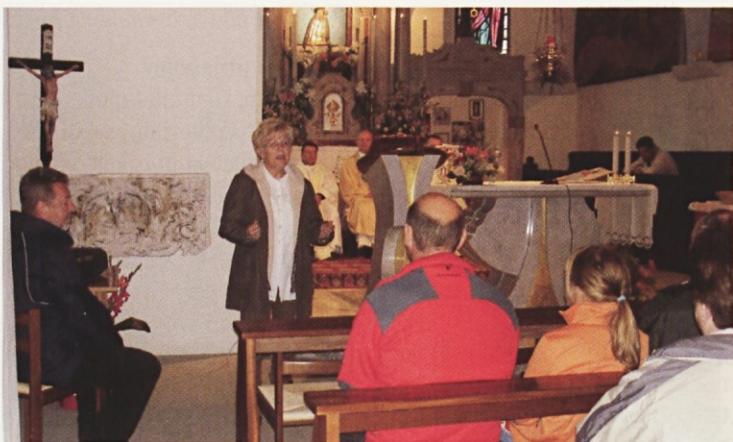
Vsako leto, ko pride župnik Dori na dopust v domovino, se sreča s starimi prijatelji in izpolni obljubo, ki smo si jo dali pred njegovim odhodom v Berlin, in to je, da bomo vsako leto skupaj romali k Mariji, Kraljici Evrope na Sv. Višarje in se s sveto mašo zahvalili za dar prijateljstva, za to, da smo lahko skupaj in s prošnjo, da bi Marija čuvala prijatelja Dorija na njegovih poteh in mu dajala moči za njegovo delo.

Letošnje romanje je bilo že dvanajsto po vrsti. Prvega se je udeležilo nekaj čez deset ljudi, letos je bil avtobus poln. Tamkajšnji župnik nas vedno z veseljem pozdravi in nam omogoči, da imamo »svojo« mašo in pri njej sodelujemo. Letos je bil z nami tudi župnik Janko Görgner iz župnije Svetinje blizu Jeruzalema, ki je somaševal z gospodom Dorijem. Pridružila sta se nam tudi odlična pevca, zakonca Majda in Marijan Petan in Majda je pri maši zapela Ave Marijo, kar je bogoslužje še polepšalo. Oba sta prejšnji dan, 6. avgusta, s petjem sodelo-

Dori s prijatelji v Tamarju

Majda Petan je na sv. Višarjah zapela Ave Marijo

V Slavinčevi kleti (od leve Jože Slavinec, Marinka in Tone Bačovnik in Jože Napotnik)

vala tudi pri Dorijevi maši pod šotorom na Vrnskem.

Po maši smo se povzpeli do križa in se potem z gondolo vrnili v dolino. Z avtobusom smo se odpeljali v Planico. Nekateri so se povzpeli na vrh skakalnice – letalnice, kar je bilo posebno doživetje. Potem smo se odpravili v Tamar, kjer nas je pozdravila Marija, Ratečanka, ki živi v Berlinu. Tu smo se okrepčali z dobrotami, ki smo jih prinesli s seboj, predvsem pa uživali ob pogledu na venec gora okrog nas, se sprehodili do izvira Save sredi stene in sklenili roke v molitvi v čudoviti kapelici Marije Pomagaj z mozaiki p. Marka Rupnika, postavljeni v spomin umrlim v gorah.

Naslednjo nedeljo, 13. avgusta, pa smo se skoraj v enaki zasedbi odpeljali na tudi tradicionalno srečanje k vinogradniku Jožetu Slavincu v Mihalovce, ki ga vedno pričnemo s sveto mašo v župnijski cerkvi Svetinje, ki jo ob somaševanju domačega župnika Janka Görgnerja daruje župnik Dori. Pri pridigi vedno poudari pomen zvestega prijateljstva in vezi, ki se iz leta v leto utrjujejo in hvaležnost župniku Janku, ki nas vedno sprejme odprtih rok. Tudi tokrat sta bila z nami Majda in Marijan Petan; oba sta sodelovala pri maši – Marijan je bral berilo, Majda je zapela.

Po maši smo odšli k Slavinčevim, kjer smo se ob dobri hrani gospodinje Danice, ob kapljici iz domače kleti in ob glasbi mladega ansambla Modri dur (vodja ansambla je Dorijev nečak Miha) družili skoraj do večera. Bilo je nepozabno. Majda in Marijan sta tudi zapela in nam podarila nekaj trenutkov čudovite glasbe. Veseli smo, da sta se srečanja udeležila Jože in Milica Napotnik – Jožeta poznamo kot av-

torja scene na vseh večjih prireditvah narodnozabavne glasbe, njegove mojstrovine vidimo na televiziji, redno sodeluje z letnim gledališčem Studenec pri Domžalah in pripravi sceno za vsakoletne vranske večere, Milica pa mu pomaga in iz njunih del se vidi, da delata kot eden, tako močno se dopolnjujeta. Tokrat pa je Jože s posrečeno karikaturto razveselil Jožeta Slavinca. Še posebej pa smo bili veseli, da sta bila z nami tudi Tone Bačovnik, predsednik ŽPS slovenske župnije v Berlinu in njegova žena Marinka, ki sicer preživljata dopust v Bevčah pri Velenju, kjer imata hišo in dom.

Hvaležni Bogu in prijateljem za vse darove in milost, da se lahko družimo, smo se dobre volje odpeljali domov in upamo, da nas bo tudi prihodnje leto toliko kot letos, da nihče ne bo manjkal.

M. Mošnik

AUGSBURG

RAVENSBURG

Poroka Gabrijele Čuden in Christiana Kamma

»Ko srca ustvarja Bog višin, iz raznih dela jih tvarin;

iz vsakikrat snovi po dvoje src pa naredi

ter vrže jih med širni svet, da našla bi se v teku let!

Te stvarnik sam zaročil je, za družbo jih določil je.

Presrečen ta, ki med ljudmi srce enako si dobi,

ter sveta vez ga veže z njim!«
(S. Gregorčič)

Nevesta Gabrijela in ženin Christian pred oltarjem

V soboto, 2. septembra, sta v lepi Marijini cerkvi v bližini Bad Waldsee sklenila sveti zakon zaročenca Gabrijela Čuden in Christiana Kamm. Župnik Roman Kutin, ki je vodil dvojezično poročno slovesnost, je začel poročni nagovor s prej omenjenimi verzi Simona Gregorčiča. Nadaljeval je: »Bog je želel, da se tudi vajini srci najmeta v teku let in združita v objemu zakramenta

svetega zakona. Naroča vama, da vse svoje moči usmerita v poglobljanje medsebojne zvestobe, v iznajdljivo iskanje možnosti, kako drug drugega vedno znova osrečevati in si podajati roko sprave, ko bo to potrebno.« Obema je zaželel srečno bodočnost in obilo božjega blagoslova na skupni poti.

R. Kutin

ESSEN

Pokojni Heinrich Borišek

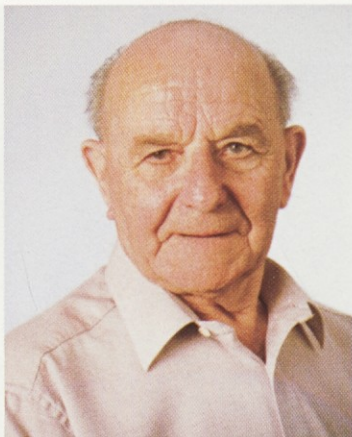
4. avgusta je odšel po plačilo k svojemu Stvarniku naš dobri in zvesti rojak Heinrich Borišek.

Pokojnik se je rodil 19. september 1916 v okolici Zagorja ob Savi. V Nemčijo je prišel že leta 1939. Leta 1940 se je poročil z ženo Julijano. Leta 1942 se jima je rodila hči Anna Maria. Družina se je leta 1947 preselila v takratno Jugoslavijo, a le za kratek čas. Že leta 1958 so se preselili v Nemčijo in se naselili v Castrop-Rauxlu. Tu je nadaljeval svoj poklic rudarja vse do upokojitve. Slovenska skupnost v tem kraju ga prav dobro pozna in mu je za vse, kar je storil zanje, prav pristrčno hvaležna. Saj je bil

Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči.

Pokojni Heinrich Borišek

kot »oče« vsem rojakom, ki so se tu in se še vedno zbirajo vsako prvo nedeljo v mesecu popoldne k bogoslužju.

Tu sta Boriškova 1990 praznovala zlato poroko. Kmalu zatem sta se preselila k hčerki v Aerzen. Tu sta doživela tudi diamantno poroko. Toda zaradi boleznii se je 2001 moral naseliti v domu za ostarele v gradu Hasperde v Bad Mueden. Tukaj je bil izvrstno oskrbovan. Zdravstveno stanje pa se je vidno slabšalo. Tako tudi ni prisebno doživel smrti žene Julijane, ki je umrla leta 2003.

Pokojni je tiho zaspal v Gospodu v petek, 4. avgusta, ob sedmih zjutraj. Od njega smo se poslovili na

pokopališču v Aerzenu ob spremljavi slovenskih pesmi, ki jih je tudi sam do konca rad prepeval.

V slovenski skupnosti v Castrop-Rauxlu, kjer živijo tudi njegovi sorodniki, pa se ga bomo spomnili pri našem naslednjem srečanju pri maši 5. novembra.

Gospod, sprejmi ga v svoje naročje in daj mu večni mir in pokoj. Počivaj v miru!

sč

Osemnajstletna Helena Žmavc z župnikom

FRANKFURT

Letoŕnji avgust ni bil kaj dosti podoben poletnemu mesecu. Zadnje dni nas je celo zeblo in je bilo potrebno potegniti na svetlo toplejšo obleko, da ne zapišem zimsko. Bolj topla obleka pa je vedno potrebna za vse tiste, ki gredo na primer na prvo avgustovsko nedeljo na Sv. Višarje. Iz naše skupnosti ni bilo letos opaziti na Višarjah nikogar, razen župnika (menda se je oglasil celo po radiu Ognjišče). No, poleg njega pa so bili na Višarjah že 'upokojeni' člani naše župnije, ki so že nekaj let doma, v Sloveniji: mislim, da sta bila to dva Antona in dve Marijii (Guštinova iz Gradca in Furlanova iz Brežic).

V poletnih dveh mesecih, juliju in avgustu, je preko 350 naših župljanov praznovalo rojstni dan. Na prvo septembrsko angelsko nedeljo smo se po maši zbrali v dvorani k našemu mesečnemu srečanju. Takrat smo imeli med seboj tudi nekaj oseb od te množice, ki so praznovali rojstne dneve, nekateri ravno na to nedeljo. V ospredje pa smo postavili seveda ministrantko in bralko pri našem bogoslužju, Heleno Žmavc, ki je v začetku avgusta dopolnila osemnajst pomladi, ne, osemnajst poletij. Njo in vse, ki so praznovali rojstne dneve in seveda prav tako tudi godove, naj obseva močno sonce božjega Življenja.

Na Sv. Višarjah, to ni fotomontaža, narod naš dokaze hrani.

Pod Višarjami z nekdanjimi župljani, ki so zdaj v domovini (župnik je še na svojem mestu)

Helena s starši in bratom Florjanom

S temi smo v Frankfurtu nazdravili ob njihovem rojstnem dnevu.

Pokojna Milica Jastrau, rojena Čeh, s svojo vnukinjo

Proti koncu meseca avgusta, natančneje 22. velikega srpana, je v Frankfurtu umrla komaj 38-letna Milica Jastrau, rojena Čeh. Rojena je bila v Sloveniji, na Ptujju, kot štiriletni otrok pa je prišla s starši v Frankfurt. Njeni starši izhajajo sicer iz Haloz oziroma Slovenskih goric. V letu 1987 si je ustanovila družino, rodili sta se ji dve hčerki. Še mladi pa se ji je v letošnjem avgustu življenjska nit pretrgala. Zjutraj so jo našli v postelji mrtvo zaradi odpovedi srca. Pokopali smo jo v sredo, 30. avgusta, na glavnem pokopališču v Frankfurtu. Naj počiva v miru! Vse njene pa naj spremlja Bog s svojo tolažbo in jih

navdaja z upanjem na srečno večnost.

rem

HAMBURG

Večina rojakov je tudi letos preživela poletni dopust v naši lepi domovini na sončni strani Alp. Obiskali smo sorodnike in prijatelje, se kopali v toplem Jadranskem morju in zdravilnih vrelicih. Nekateri smo se radi vzpenjali po naših lepih gorah, tudi če smo se pri tem pošteno znojili. Pristrčna pa so bila tudi naključna srečanja z rojaki, ki so bili ob istem času na oddihu v domovini. Skratka vsakdo, ki je le želel, je našel zase in za svojo dušo to, kar mu čez leto ni bilo dano.

Tako smo zaradi dopustov pri slovenskih mašah vedno pogrešali enega ali drugega, vse pa so bile kar dobro obiskane. V mesecu maju smo se razveselili tudi rojakov Anice in Alojza Glaviča iz Stične na Dolenjskem, ki sta se že pred leti vrnila v domovino. Ko pa sta bila še na delu v Hamburgu, sta rada prihajala v slovensko skupnost.

Zdravljice odmevajo ob rojstnih dnevih pri vsakem srečanju. Župnik Dori pove vsakemu slav-

Lojz je postregel obiskom s svežimi smokvami.

Zakonca Sieglinde in Zlatko Magerl s hčerkama Nadjo in Julio ter župnikom Dorijem ob 30-letnici poroke

ljencu kaj lepega, tako tudi Zvonku Juničiču. Z ženo Veselko rada prihajata k slovenskim mašam in tako gojita iskreno hrvaško-slovensko prijateljstvo, zato ju vsa skupnost zelo ceni. "Mir, ljubezen in pravičnost lahko doživimo samo takrat, kadar smo skupaj in kadar položimo na oltar vse naše skrbi, želje in upanja ter se darujemo Bogu. Hvaležni smo lahko duhovnemu vodstvu ter skrbnikom cerkve sv. Bonifacija, ki nam dovoljujejo, da se lahko po mašah srečujemo in da

Zvonko Juničič je bil vesel voščila.

nam ta integracija z Nemci in naša družjenja dajejo takšne sadove," je dejal župnik Dori.

Tudi gospa Stanka Lorenz je v maju ganjena sprejela voščilo celotne skupnosti za rojstni dan in nas pogostila z odličnim prekmurskim bogračem. V mesecu juniju sta praznovala Sieglinde in Zlatko Magerl 30. obletnico poroke. Sveto mašo je župnik Dori posvetil zakoncema. Prisotni sta bili tudi njuni hčerki Nadja in Julia. Hamburška skupnost želi zakoncema vse dobro in še najmanj enkrat toliko zdravih in srečnih skupnih let.

Letošnji izlet na otok Sylt v Severnem morju, kateremu se je rad pridružil tudi župnik Dori, je bil zares prijeten. Žal se ga je zaradi delavnika lahko udeležila le manjša skupina. Ob odlični domači kapljici, s katero nas je vso pot oskrboval naš osebni "kletar" Slavko Lovrec, in dobri malici smo bili veselo razpoloženi vse do vrnitve v Hamburg ob poznih večernih urah. Na skupnem kosilu v znani restavraciji Gosch, v turističnem kraju List, pa sta se porodili misel in želja, da bi večkrat organizirali skupne izlete ob čim večji udeležbi, saj tudi takšni dogodki krepijo to skupnost, ki se še vedno širi, kar prinaša veliko zadovoljstva župniku Doriju in nam vsem.

DD

INGOLSTADT

Vračajo se v domovino

Naši rojaki prve generacije na tujem postopoma odhajajo v pokoj. Tako prihaja končno tisti dan, za katerega so delali, po katerem so tiho hrepeneli, so ga že nestrpnost pričakovali ter o njem načrtovali in že dolgo govorili: Ko bomo šli v

pokoj, se bomo vrnili domov. Toda pri mnogih ima to veselje nad vrnitvijo boleči priokus, ker njihovi otroci ostajajo tukaj, na tujem.

Sredi avgusta sta se iz Ingolstadta za stalno vrnili v domovino **Majda** in **Marjan Dolamič**. Odšla sta v Gornjo Radgono, kjer sta si zgradila lep dom. Majdi in Marjanu želimo, da bi se dobro počutila doma, čim dlje uživala zasluženi pokoj in se vsestransko vključila v domače življenjsko okolje.

Poroka Kathrin in Andreja Gazvoda

V soboto, 19. avgusta, sta se v cerkvi sv. Mihaela v Neutraublingu pri Regensburgu poročila Kathrin in Andrej Gazvoda. Za svoj poročni dan sta se skrbno pripravljala. Pripravila sta tudi z vsemi besedili v nemškem in slovenskem jeziku lepo urejen poročni zvezek, ki ga je dobil vsak gost za sodelovanje pri poroki in maši. Vodilo mašnega nagovora je bilo berilo iz Pridigarja, ki sta si ga izbrala novoporočenca za svoj življenjski moto: Dva sta boljše kakor eden in tretji. Bog, pa je tisti, ki s svojo bližino daje moč, da se ne bi vez med nji-

Poročni par Kathrin in Andrej

ma zrahljala. Med mašo je zelo lepo pel zbor, pri katerem sicer poje tudi nevesta Kathrin; pevci so se posebej za to priložnost naučili tudi eno slovensko pesem in jo ubrano zapeli. Na slovesnosti je bilo mnogo gostov, precej jih je prišlo iz Slovenije. Pri maši smo se še posebej spomnili pokojnega ženinevega očeta. Poročna gostija je bila v praznično ozaljšani dvorani, ki sta jo novoporočenca sama okrasila. Pred večerjo je pevski zbor pripravil mlademu paru in svatom kratek spored pesmi. Nato se je začelo rajanje, ob zvokih glasbe so se poročni svatje kmalu med seboj prijateljsko povezali ter v veselem vzdušju obhajali skupaj s Kathrin in Andrejem slovesni dogodek njunega življenja. Novoporočenca so namenjene naše dobre želje, božji blagoslov naj ju spremlja na njuni skupni življenjski poti.

Poroka Suzane in Christiana Becka

V soboto, 26. avgusta, sta se v Obertraublingu pri Regensburgu poročila Suzana Nemeč in Christian Beck. Dolgo časa in zavzeto sta se pripravljala na ta dan. Že dopoldne so se zbirali sorodniki in prijatelji z nevestine in ženinove strani; prišli so tudi gostje iz Slovenije in Medžimurja. Potem so ob spremljavi muzikantov odšli v cerkev. Po sprejemu pred župnijsko cerkvijo sv. Jurija so svatje, ženin s starši, priče in duhovnik z ministranti vstopili v cerkev, za njimi pa so med orgelsko poročno koračnico pripeljali nevesto njeni starši in jo pred oltarjem simbolično izročili ženinu. Začela se je poročna maša. Med mašo je pela in igrala glasbena skupina Kompromis iz Ormoža. Nevesta in ženin sta si za praznično in življenjsko vodilo izbrala odlomek iz Rutine knjige, kjer je med drugim

Novoporočenca Suzana in Christian ter njuni priči in starši

rečeno: »Kamor pojdeš ti, pojdem jaz. Tvoje ljudstvo bo moje ljudstvo in tvoj Bog bo moj Bog.« Po poročni slovesnosti v cerkvi se je dolga vrsta avtomobilov odpeljala v hotel v Barbing, kjer je bila poročna gostija. Med odmorom so vsi svatje na poštne kartice s svojim naslovom napisali voščila za novoporočenca, jih zvezali na balone ter jih spustili v zrak in tiste, ki bodo dobili nazaj kartice, čaka presenečenje. Suzana in Christian, bilo je lepo, naj vaju Bog podpira s svojim blagoslovom.

Stanko G.

MÜNCHEN

Konec junija smo zaključili preteklo šolsko leto. Našo kapelo so napolnili otroci, njihovi starši in nekateri farani. Vsi so aktivno sodelovali pri maši z branjem beril, prošenj in spremnih misli. Simon je bil celo tako pogumen, da je prinesel darove na oltar, medtem ko je Martina brala razmišljanje o kruhu in vinu. Mašo je popestrilo petje njim znanih pesmi. Otroci so že na vajah pokazali zanimanje zanje, ko pa smo jih zapeli pri maši, so pomagali še starši.

Po maši so otroci dobili svoja spričevala. Za počitniške dni smo

jim pripravili še eno vezavo pobarvank ter brošuro Čebelica, ki jo že nekaj let pripravlja Petra zanje. Videlo se je, da so bili zadovoljni s svojimi spričevali in nekateri so bili celo tako navdušeni nad podarjenimi pobarvankami, da so kar takoj začeli barvati živali ter avtomobile. Medtem ko so se otroci zabavali, smo imeli s starši kratek sestanek o načrtih za prihodnje šolsko leto. Izbrali smo nov učbenik Dober dan slovenščina in sklenili, da bo vsakič pri pouku tudi eden od staršev, ki bo pomagal otrokom delati naloge, tako da se bomo lahko tudi malo bolj posvetili posameznikom. Nato smo se skupaj napotili v bližnji Angleški vrt, kjer smo se igrali na prostem. Po treh urah smo utrujeni in opečeni zapustili park ter odšli po svojih potih.

Sredi septembra pa se je začelo novo šolsko leto. Ker nas je maja zapustila Barbara Poderžaj, bo vodstvo vrtca prevzela Barbara Mars. Ostalim učiteljem pa se bo pridružila nova tajnica, Barbara Alič, ki bo učila verouk. Za tretjo uro smo izbrali igrico pravljničarja Hansa Christiana Andersena Cesarjeva nova oblačila. Igro bodo

Mihael in Patricija sta zadovoljna z uspehom.

otroci uprizorili z lutkami, ki jih bodo sami izdelali. Naučiti pa se bodo morali tudi besedilo in pesmi. Če se nam želi še kdo pridružiti, je pristrčno povabljen, da se čim prej prijavi. Vsi upamo, da bo letošnje šolsko leto polno veselja, prizadevanja ter otroškega smeha.

Gospodar življenja je 15. avgusta v 63. letu starosti k sebi poklical **Ivana Štefaniča** iz Grünwalda. Pokojni se je rodil med vojno leta 1943 v delovnem taborišču Schwabeck v Avstriji. V družini je bilo šest otrok. Starši so v tistih hudih povojnih razmerah nekaj časa živeli v Krški vasi, nato pa so se preselili v Cerklje ob Krki, kjer je Ivan preživel svojo mladost. V Sloveniji se je izšolal in deloval kot strojni tehnik. V sosednji vasi je spoznal dekle Štefko Grojzdek in se leta 1966 poročil. Rodil se jima je sin Bernard, ki s svojo družino prav tako živi v Grünwaldu. Ivan se je kot mnogi drugi odpravil v Nemčijo za boljšim kruhom in najprej deloval v Porurju. Ker pa je hotel biti bližje domovini, se je kmalu preselil v Grünwald. Z ženo sta pridno varčevala in doma zgradila lep dom. Zaradi bolezni je moral iti predčasno v pokoj, vendar je še naprej z vso ljubeznijo

Priprave na zaključno mašo

skrbel za lepo prihodnost družine. Zelo rad se je vračal v Trebnje in še do zadnjega vedno kaj načrtoval. Rad je pomagal vsem, ki so bili v stiski. Od bolezni že zelo izmučen si je želel obiskati domovino, dragi dom. Tam je dober teden doživljal dnevne obiske prijateljev in sorodnikov, kar je pomenilo slovo. Bolezen je napredovala in tako je letos na veliki šmaren ob ljubeči ženi izdihnil v bolnišnici v Münchnu. Pogreb je bil v soboto, 19. avgusta, v domačem kraju z lepo doživeto mašo in ob petju trebanjskega okteta Lipa. K večnemu počitku ga je spremila številna množica sorodnikov in prijateljev. Naj mu bo zahvala za dobra dela, Gospodar življenja pa dober

plačnik. Vsem žalujočim naše iskreno sožalje.

V Bad Tolzu je sveti krst prejela **Ainoa Marija Tabeja Grojzdek**, rojena na svečnico letos v Lenggriesu. Mamica Betina, očka Aleš in bratec krščanke so tako bogatejši za novega člana, božji dar ljubezni. Slovesnost krsta je bila v Bad Tolzu z nemško-slovenskim programom v besedi in petju. Botrici Mojca in Sara sta majhni deklici pristrčno stali ob strani, ko je postala božji otrok. Čestitamo staršem, starim staršem in botricama. Naj bo mala Ainoa vsem v veselje. Božja previdnost pod Marijinim varstvom naj jo spremlja in vodi povsod na življenjski poti.

Pokojni Ivan Štefanič

Drugi krst pri mladi Grojzdkovi družini

STUTT GART

Srečanje v moji domovini in zlata maša g. Pavla Uršiča

V nedeljo, 6. avgusta, smo se rojaki iz slovenske župnije v Stuttgartu zbrali v Škofji Loki. Ob 11. uri smo se najprej dobili na pokopališču Lipice, nedaleč od Škofje Loke, kjer smo opravili molitve za pokojnega Toneta Strojana ob peti obletnici njegove smrti. Ob navzočnosti Tonetove mame, njegove družine in sorodnikov smo ga priporočili božji dobroti in usmiljenju, obenem pa molili za našo skupnost: da bi ji Bog podaril še veliko takih idealistov in rodoljubov, kot je bil pokojni predsednik društva Slovenije-Stuttgart. Zadolena je tudi lepa slovenska pesem. Spomine na Tonetovo delovanje med slovenskimi rojaki v Stuttgartu je osvežil sedanji podpredsednik društva Franc Cerovšek. Duhovni lik pokojnega Toneta je orisal bivši dušni pastir v Stuttgartu Janez Šket, ki je sedaj župnik v Grosupljem. Obred je vodil sedanji župnik iz Stuttgarta Zvone Štrubelj.

Ob 12. uri smo se nato zbrali v Marijini romarski cerkvi v Crngrobu. Z veseljem in navdušenjem smo pri zahvalni sveti maši

počastili zlati mašni jubilej Pavla Uršiča, ki je več let deloval med nami v Stuttgartu. Med zahvalno svetlo mašo, pri kateri je pel deklški pevski zbor iz Stare Loke, je na zanimiv in njemu lasten – originalno duhovit način spregovoril slavljenec sam, gospod Pavel Uršič. V pridigi je podal svojo vizijo duhovnosti za Slovence v današnjem času in poudaril, kako pomembno je biti Jezusov učenec in Marijin sin.

Somaševala sta gospod Janez Žagar, izseljenski duhovnik v Avstriji in gospod Janez Šket, župnik v Grosupljem. V imenu slovenske župnijske skupnosti iz Stuttgarta se je slavljenca zahvalila gospa Marija Petrič. Župnik iz Stuttgarta ga je povabil v Stuttgart, kjer bo v soboto, 30. septembra, imel ponovitev zlate maše. V okviru tradicionalne vinske trgatve bo v cerkvi sv. Elizabete ob 17. uri zlata maša, pri kateri bo pel domači zbor Obzorje, nato bo kulturna prireditev v dvorani, kjer bo tudi skupna večerja in družabnost. Veselimo se še enega srečanja z našim cenjenim in dragim Pavlom Uršičem. Sprejela ga bo tudi verska skupnost v Böblingenu, in sicer naslednji dan, 1. oktobra, v

Magstadtu, kjer bo ob 11. uri slovesna zahvalna maša, ki jo pripravljajo Slovenski muzikanti in člani župnijske skupnosti v Böblingenu. Na poseben način se bomo pri tej sveti maši spomnili Janeza Povšeta, ki je avgusta nedadoma umrl doma, v Sloveniji.

V Crngrobu se je srečanje nadaljevalo s kosilom na bližnjem kmečkem turizmu. Po kosilu je sledil še vodeni ogled starodavnega Marijinega svetišča. Veliko udeležencev srečanja je nato odšlo pod Blegoš, na domačijo rojakov Pavla in Anice Končan, kjer so nas pričakali s pravo gostijo. Uživali smo ob lepem večeru, v prelepi naravi in prijetni družbi. Organizatorji Slovenskega kulturnega društva Slovenije-Stuttgart in slovenske župnije so bili s prireditvijo zelo zadovoljni. Zahvaljujejo se tudi družini Strojani, ki nam je na več načinov izkazala gostoljubje in prijateljstvo.

Zvone Štrubelj

Lepi časi, ki sem jih preživljala v Stuttgartu

Kako bi lahko najbolje opisala vtise v župniji Stuttgart? Vsak tak čas v življenju je težko opisati. V Nemčijo sem prišla študirat glasbo, ne vedoč, da tukaj živi toliko Slovencev. Najprej sem začela s študijem v Freiburgu, v prelepem Schwarzwald. Prvi vtisi so bili lepi in tudi hudi hkrati. Z osemnajstimi leti iti na pot v tujino, to vsak od vas dobro pozna. Toda zanimivo, vsa tri leta študija tam nisem spoznala nobene slovenske družine. Ko se je moj profesor za orgle upokojil, sem se odločila nadaljevati študij v Stuttgartu. Samo zaradi priznane profesorja sem se odločila poskusiti še tukaj. Niti malo nisem slutila, da je tukaj toliko mojih rojakov. Iskala sem stanovanje in se

Zlata maša Pavla Uršiča v Crngrobu

pozanimala pri očetovi teti, ki živi tukaj blizu. Takoj se je oglasila pri župniku Zvonetu Štrublju in tako sem kmalu spoznala nekaj ljudi in seveda župnijo, kar me je zelo prijetno presenetilo.

Ko sem prihajala k maši, me je prevzemala posebna domačnost, ki me je zelo privlačila. Tako sem tudi vedno bolj prehajala v notranjost te skupnosti, v njeno življenje. Na pobudo gospoda Štrublja je nastal naš mešani pevski zbor OBZORJE, ki sem ga začela voditi. Od tam naprej se začenjajo resnično nepozabni trenutki. Ljudem, katerim pomeni slovenska pesem več kakor katerakoli druga stvar na svetu, sem smela posredovati glasbo. To je nekaj čudovitega. Vedno znova se čuti tista velika želja po domačem, po slovenskem. Tako smo lahko resnično hitro napredovali. Naš prvi nastop je bil že čez en mesec, zato smo dali od sebe vse, kar je bilo v naši moči in se tako v kratkem času že dobro spoznali. Kmalu sem postala še predsednica slovenskega društva SLOVENIJA, kar pa ni šlo dolgo. Vsega je bilo preveč. Študij je bil zelo naporen, zbor je vzel tudi veliko časa in tako sem čez pol leta prenehala voditi društvo. Zraven

vsega sem tukaj, prav v tej župniji spoznala še svojo ljubezen, tukajšnjega zvestega sodelavca Tomasa Rudolfa. Vse se je odvijalo resnično hitro. Toliko radosti in sreče kar naenkrat. Tako sva tudi skupaj začela delovati pri vseh obveznostih. Spomini bodo ostali nepozabni. Ker pa je tudi Tomas dober glasbenik in je že sedem let igral v glasbeni skupini Planet-X, sva kmalu začela skupaj ustvarjati glasbo. Ampak ne takšne, kakršno sem jaz študirala. To je glasba za zabavo in ravno zato je postalo še bolj zabavno. Naš župnik Zvone naju je podpiral in z veseljem zraven zabrenkal na kitaro ter zapel. Kaj hitro smo si priskrbeli ozvočenje in začeli tu in tam igrati. Spet nekaj nepozabnega.

Junija letos sem diplomirala iz orgel in s tem postala uradna umetnica ter glasbenica. Veliko naših rojakinj in rojakov je sedelo v koncertni dvorani Musikhochschule v Stuttgartu, da so slišali moje delo in prizadevanje pri študiju. Pričarali so posebno vzdušje. Bili so moji. Seveda, moji, saj so to bili moji pevci in prijatelji. In izkazali so mi veliko podporo. Lepo je, če se človek počuti sprejet, zaželen in obdarjen z ljubeznijo. To se je še posebej pokazalo po koncertu na vrtu naše župnije, ko smo se tako prijetno povesečili in praznovali. Hvala vam! Torej, če preštejem vse radosti, ki so me tukaj doletele, sem zelo hvaležna Bogu, da me je pripeljal prav sem v Stuttgart.

Oktober se s Tomasom vračava v našo domovino Slovenijo. Jaz bom nastopila kot pedagoginja za orgle in klavir na orglarski šoli v Mariboru, pa tudi v Murski Soboti in na Glasbeni šoli Ptuj. Torej v moji rojstni Štajerski. Tomasu pa

se več možnosti ponuja pri sosedih v Avstriji. Veseliva se najinega novega življenja, a teh let tukaj ne bova nikoli pozabila in se jih bova vedno z veseljem spominjala.

Ob slovesu se vsem, prav vsem lepo zahvaljujema za vse nepozabne trenutke, za vsak stisk roke, za vsak nasmeh, srečanje in vse, kar nama je obogatilo življenje v tem času. Upava, da se bomo še srečevali bodisi v Sloveniji ali v Nemčiji, vsekakor se najdemo na enem koščku naše zemlje. Srečno in z Bogom!

Marjeta Urbanič

Pripis: V imenu župnijske skupnosti v Stuttgartu se lepo zahvaljujem organistki in dirigentki Marjeti Urbanič za njeno vsestransko sodelovanje pri življenju slovenske skupnosti. Obenem zahvala Tomasu Rudolfu, ki sledi glasu ljubezni in se bo z Marjeto preselil v Slovenijo. Veliko bi lahko napisal o njegovem sodelovanju v župniji. Vse, kar je dobrega naredil, predvsem na glasbenem področju, bo ostalo zapisano v kroniki srca številnih rojakov in rojakinj, ki mu želijo prijetno bivanje v domovini in veliko osebne sreče. Dragi prijatelj Tomas: pogrešali te bomo, a

Marjeta Urbanič

Tomas Rudolf in Marjetka

Rojaki iz Sindelfingna in Böblingena na pogrebu Janeza Povšeta

vemo, da moraš po svoji poti naprej, zato se veselimo s tabo in ti želimo vse najboljše. Hvala ti in Bog naj te spremlja tudi vnaprej. In seveda, angelček, varuh tvoj!

Župnik Zvone Štrubelj

Poroka: David Venta in Mihaela Duh

V soboto, 2. septembra, sta si obljubila večno zvestobo in ljubezen David Venta in Mihaela Duh, oba člana župnijske skupnosti v Stuttgartu. Za kraj srečnega dogodka sta si izbrala prelepi košček domovine Slovenije, cerkev Marije Snežne na Zgornji Velki blizu

Novoporočenca David in Mihaela Venta

Šentilja, od koder prihaja družina Venta. Poroke se je udeležilo veliko Davidovih in Mahaelinih sorodnikov in prijateljev iz Nemčije in Slovenije. Novoporočencema želimo veliko božjega blagoslova, sreče in razumevanja.

Slovo od Janeza Povšeta

27. avgusta je v Sloveniji nenadoma umrl Janez Povše, član slovenske skupnosti v Sindelfingnu in Böblingenu. Umrl je v starosti 59 let. Številni rojaki, njegovi prijatelji in sodelavci so se 3. avgusta udeležili pogreba v Šmartnem pri Litiji. Njegovo življenjsko pot in fotografijo bomo objavili v naslednji številki Naše luči.

Š V E D S K A

Med dvema krstoma

Krstno slavlje Ellen Emilie Ratajc je bilo v soboto, 13. maja 2006, v Angeredu. Skupaj s starši Evo-Karin in Stanislavom, botrico teto Marianne ter s sorodniki in pri-

jetelji so se zbrali ob krstnem kamnu v cerkvi sv. Pavla od Križa v Angeredu, da bi mala Ellen, ki je bila prerojena iz vode in Sv. Duha, postala božji otrok. Duhovnik je izrazil veselje nad sprejetjem življenja, ki sta ga Eva-Karin in Slavči podarila svojemu drugemu otroku in tudi nad tem, ker ima Ellen že brata Jakoba, ki je tudi spremljal krstno slavlje svoje male sestrice. Samo krstno slavlje je potekalo lepo in prisotni so lepo sodelovali, ker so imeli v rokah vsa besedila v obliki majhnega zvezka. Tudi primernih pesmi ni manjkalo ob tem slavlju, ki je bilo tako še veličastnejše ter slovensko-švedsko obarvano, saj je bilo poleg Slovencev tudi veliko švedsko govorečih.

Naj božje dete, kar je Ellen postala pri sv. krstu, vedno bolj raste in napreduje v pripadnosti Bogu ter Kristusovi Cerkvi. Naj bo vedno bolj v ponos svojim staršem in vsem sorodnikom, ki naj ji pomagajo, da bo ob njihovem lepem in zglednem življenju po evangeliju in božjih zapovedih rasla v veri, ki naj ji bo lučka na poti v večno življenje, kjer je pravi dom vseh ljudi in kamor vabi k sebi domov tudi

Krstno slavlje Ellen Emilie Rataj

Kristus sam, ko apostolom govori: »Odhajam, da vam prostor pripravim ..., da boste tudi vi tam, kjer sem jaz.«

Čestitke novokrščenci Ellen, njenim staršem, ki so ji podarili življenje, botrici, ki naj jo podpira z molitvijo in lepim krščanskim zgledom, da bo vztrajala na poti za Kristusom do konca življenja. Ellen, tudi slovenska skupnost v Göteborgu se te veseli in ti izreka dobrodošlico.

Prvo sv. obhajilo v Angeredu je bilo tretjo nedeljo v mesecu maju, ko je bil tudi blagoslov avtomobilov in potnikov. Poročilo sledi v naslednji številki NL.

Posvetitev slovenskega naroda na predvečer praznika Marije, Pomočnice kristjanov je bila ponovno v stranski kapeli župnijske cerkve v Göteborgu. Čeprav se

je letos 23. maja zvečer ob 21. uri zbralo nekaj manj ljudi, pa se je vendar srečanje ob podobi brezjanske Marije, skupna molitev in prepevanje Marijinih pesmi zgodilo v lepem in prijetnem slovenskem vzdušju. Rojaki so s tem dejanjem, ki je izrednega pomena, želeli sebe, svoje in ves slovenski narod posvetiti Kraljici Slovencev, Mariji, Pomočnici kristjanov in se tako pridružiti množici rojakov, ki so bili v istem času zbrani na Brezjah, Rakovniku in daleč po vseh celinah sveta.

Naj Marija, Pomočnica kristjanov, brezjanska Mati božja, varuje Slovenijo, ta raj pod Triglavom, kakor tudi Slovence po svetu, da ostanejo zvesti Bogu in domovini ter da gojijo svoje korenine, da bodo tudi naslednji rodovi vedeli, kdo so in od kod izvirajo.

Binkošti v Vadsteni so rojaki praznovali pri sv. Brigiti Švedski 3. junija sicer v nekoliko manjšem številu, a vzdušje je bilo še bolj prijetno, domače in predvsem spontano. Letošnje 33. vseslovensko romanje in srečanje Slovencev z vse Švedske v Vadsteni sta počastili s svojo navzočnostjo njena ekscelencija Darja Bavdaž Kuret s sodelavci s slovenske ambasade iz Stockholma in Mojca Kucler Dolinar, poslanka NSi v slovenskem parlamentu, in je tudi predsednica odbora DZ za notranjo politiko, javno upravo in pravosodje ter članica odbora za zdravstvo, članica komisije za poslovnik ter članica parlamentarne skupščine Sveta Evrope. Gospa Darja Bavdaž Kuret se je z rojaki zadržala pri sestrah na vrtu, ker so jo njene dolžnosti klicale, da se kmalu vrne v Stockholm. V času, ko je nastalo to poročilo, je ga. Darja sprejela že nove dolžnosti. Rojaki ji voščijo veliko uspeha in se zahvaljujejo za njeno pozornost in za njeno navzočnost na vseslovenskem romanju v Vadsteni ves čas, kar je službovala kot veleposlanica na Švedskem.

Gospa Mojca Kucler Dolinar, poslanka NSi v slovenskem parlamentu, je v dvorani, kjer je po maši in procesiji ter po srečanju rojakov pri sestrah potekal najprej kulturni del srečanja, s svojo kleno in pogumno besedo nagovorila ro-

Spomin na slovensko državnost, petje himne

Predstavniki slovenske vlade in parlamenta v Vadsteni

jake, se jim zahvalila za zvestobo do domovine in za ohranjanje čim več prvin slovenske identitete. To so vrednote, ki so ohranjale in bodo ohranjale slovenski rod. Poudarila je zdravo narodno zavest in veliko skrb za slovenski jezik, ter skrb za ohranjanje kulture, kar pomaga ohranjati slovenske korenine tudi v tujini. Z veseljem je povedala novico, da je bil letos končno sprejet zakon o Slovencih v zamejstvu in po svetu, kar pomeni posebno skrb države Slovenije do rojakov, ki živijo daleč po svetu. Kot je država Slovenija sad enotnosti Slovencev po svetu, tako je srečanje sad enotnosti in truda slovenske skupnosti na Švedskem. Misel je ga. Mojca zaključila z besedami, da je 15. obletnica slovenske samostojnosti uvod v jubilejno leto 45-letnice ustanovitve in delovanja SKM na Švedskem. Sledila je zahvala rojakom za zvestobo slovenskim koreninam in tudi SKM, ker je temelj za ohranjanje slovenstva, kar se kaže pri organizaciji Vadstene, kakor tudi srečanj pri slovenskih mašah. Da bo slovenstvo še naprej živelo na Švedskem, naj vse rojake Bog živi!

Slovesno maševanje je letos na binkošti vodil sam rektor SKM na

Švedskem, Zvone Podvinski. Za orglami je bila Jerica Bukovec, ki je spremljala ljudsko petje pri sestrah, kakor tudi v starodavni Kloster kyrka, kjer so bile pete litanije z odpevi. Procesijo je od sester v prej omenjeno cerkev vodil Janez Tomažič s premljevalkama Marjeto in Angelco iz južne Švedske. Letos sta banderi nosila Matjaž Dolinar in brat Zdenko Podvinski. Rojakinja Ani Zupančič, starosta med rojaki na Švedskem, je kljub svojemu lepemu življenjskemu jubileju z gorenjsko narodno nošo popestrila celotno srečanje pri sv. maši kakor tudi v procesiji, da je bilo vse še bolj slovesno in slovensko.

V dvorani je poskrbel za veselo vzdušje Bojan Metelko iz Ljubljane, ki se je izkazal za izkušenega in zelo iznajdljivega muzikanta, kar je bilo zelo dobrodošlo za dobro voljo, ki so je rojaki še kako potrebni. V prvem delu programa je letos spet nastopila Dani Stražar, ki dopolnjuje svoj študij na južnem Švedskem in je s svojim lepim glasom ter lepimi starimi slovenskimi pesmimi popestrila ta del srečanja. Muzikant Bojan Metelko je po vsem tem poskrbel za prijetno slovensko vzdušje, da so si ljudje nabrusili svoje pete vse do poznih večernih ur.

Za prijetno počutje v dvorani in za preganjanje lakote in žeje so ponovno poskrbele članice MPS, ki so s svojimi pomočniki in pomočnicami poskrbeli tudi za tombolo.

Tisočkrat hvala vsem, ki ste romali v Vadsteno, ki ste zvesti tem srečanjem, nekateri celo vsa leta. Hvala vsem, ki z vso ljubeznijo in pozornostjo pomagata v cerkvi in v dvorani, da je bogoslužje skupaj s procesijo lepo in da je v dvorani slovensko vzdušje. Hvala vsem za darove za tombolo in vsem, ki ste jo izvedli. Hvala Vladnemu uradu RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, kakor tudi Slovenski zvezi na Švedskem, ki sta pomagala kriti delno stroške tega romanja in vse-slovenskega srečanja. Svoj delež so dodale pridne roke SKM in njihovih pomočnic ter pomočnikov, da se je tudi letošnja Vadstena sploh lahko zgodila in da je bilo zares preprosto ter slovensko domače.

Slovenski dušni pastir na Švedskem upa, da je bilo to slavje v Vadsteni lep uvod v 45-letnico ustanovitve in delovanja Slovenske katoliške misije na Švedskem, ki jo je ustanovil Jože Flis že leta 1962.

Zadnje slovo je bilo 19. junija od Jožefa Megliča iz Köpingsa, 20. junija od Ljudmile Ručna iz Göteborga ter koncem meseca juli-

Novokrščenka Elisabeth Andreia Maria Mak

ja od Erneste Maras, katere pogreb je vodil župnik Göran iz Göteborga. O tem boste brali poročilo v naslednji številki Naše luči.

O 13. švedsko-slovenskem vzponu v slovenske hribe bo poročilo v naslednji številki NL.

Krstno slavlje je bilo letos takoj po koncu dopusta švedskega vagabunda 18. avgusta v Jönköpingu, kjer so se ob novokrščenki Elisabeth Andrei Marii Mak zbrali njeni starši Andrej in Karolina, skupaj s starimi starši in botrom, stricem Fredrikom, kakor z njihovimi prijatelji in znanci. Slovenski dušni pastir je izrazil zahvalo staršem novokrščenke Elisabeth, ki so ji podarili življenje. Toda to bi bilo premalo, če ji ne bi omogočili, da s pomočjo zakramenta sv. krsta postane božji otrok in s tem tudi članica tamkajšnje župnije sv. Frančiška v Jönköpingu. Drevesce, ki so ga posadili, bo raslo in ga bo potrebno z veliko ljubeznijo gojiti, da bo dalo bogate sadove lepega krščanskega življenja staršem in Bogu samemu. Seveda so starši skupaj z botrom povabljeni, da so otroku svetel zgled vere, ki naj kot lučka gori in sveti v otrokovem življenju.

Čestitke staršema Andersu in Karolini, kakor tudi botru Fredriku Maku za veliko življenjsko odločitev ter ves božji blagoslov, da bodo

otroku v pomoč, da bo nekoč deležen večnega življenja v nebesih.

Pozdravlja in vošči veliko lepega branja v Naši luči

vaš Zvone Podvinski

ŠVICIA IN LIECHTENSTEIN

Srečanje v domovini

Tudi poleti se ne moremo kar ločiti. Slovenija je majhna in mimorede srečaš rojake, ki preživljajo dopust v domovini. In najde se tudi kdo, ki nas načrtno spravi skupaj. To hvalevredno idejo je letos imela gospa Marija Milavec iz Basla, ki je organizirala počitniško srečanje rojakov iz Švice in prijateljev pri sv. Lovrencu na Postojnskem. Povabila je tudi vse nekdanje izseljenke dušne pastirje v Švici. Prijetno in blagoslovljeno je bilo naše druženje ob oltarju, potem pa še v idilični naravi, kjer smo bili deležni enkratne postrežbe Marije in njenih sovaščanov. Bogu hvala za vse te dobre ljudi, ki so nam pripravili tolikšno veselje.

načrt in poskrbi, da se tudi v tem nekoliko odmaknjem delu Švice kaj dogaja. Letos je avgusta povabila iz domovine velik del svoje družine, pa tudi naše rojake iz Švice, da bi na praznik Marijinega vnebovzetja skupaj obhajali mašo v njeni "naravni katedrali". Njena goreča želja je, da bi na svojem travniku postavila majhno kapelico, a ji birokrati tega ne dovolijo. Meli pa se kljub temu dobro znajde. Postavila je velik križ in pod njim oltarček in nastala je cerkev v naravi, kjer smo Mariji za njen praznik darovali lepo sveto mašo. V tistih poletnih dneh, ko je bilo nepričakovano veliko dežja in mraza, nas je izjemoma obsijalo tudi toplo sonce in pomnožilo naše veselje. Žal je lahko tistim, ki so se odpovedali temu posebnemu romanju in poleg čudovitega srečanja zamudili tudi obilico sanjskih podob iz narave ...

ZÜRICH

Cerkev sv. Petra in Pavla v Zürichu je sredi avgusta znova sprejela pod svoje okrilje slovensko poročno slavlje. Tokrat sta se v ljubezni

ST. MORITZ

Gospa Meli Zraggen iz St. Moritza ima vedno na zalogi kakšen nov

Praznik Marijinega vnebovzetja smo obhajali z mašo v Melini katedrali pod milim nebom v St. Moritzu

Za petje pri mašah v Zürichu skrbita naša nova organistka Marija Cesar-Özpamir in Lidija Krsnik.

Damjan in Kornelija Hace-novoporočenca iz Züricha

združila Damjan in Kornelija Hace. Naj Bog obilno blagoslovi oblubo, ki sta si jo dala pred oltarjem, da ji bosta zvesta do konca. Rojaki novima zakoncema iskreno čestitamo!

Tudi na drugem koncu Züricha, v cerkvi Kristusa, dobrega pastirja (Guthirt), kjer imamo redne slovenske maše, se dogaja nekaj novega. Pred nekaj meseci se je naš dotedanji organist Stane Zalar odločil, da ne bo več igral pri slovenskih mašah. Sicer organistov v večini naših skupnosti nimamo, a v Zürichu smo bili na orgelsko spremljavo petja navajeni in smo

to kar hitro pogrešali. Toda Bog je poskrbel za več kot dobro nadomestilo. Svojo pripravljenost in dobro voljo je ponudila mlada gospa Marija Cesar-Özpamir. Marija je odrasčala v Nemčiji in se je z družino pred leti priselila v Švico iz Stuttgarta. Junija je prvič sedla za orgle pri naši slovenski maši in želimo si, da bi pri tem poslanstvu vztrajala še dolga leta. V imenu vseh ji izrekam hvaležnost in dobrodošlico. In da bi bilo vse skupaj še lepše, se je oblikovanju in vodenju petja pridružila tudi Lidija Krsnik. Krasno je imeti take sodelavce. Da bi se vedno našlo do-

volj nesebičnih in požrtvovalnih junakov, ki se ne bojijo izpostaviti za blagor ljudi in v božjo čast. Sicer pa mislim, da v Švici glede tega zaenkrat sploh ni razloga za pritoževanje nad Slovenci. In tudi zato lahko mirno rečem, da je lepo biti njihov duhovnik ...

Vsem bralcem topel podopustniški pozdrav iz dežele čokolade, ur in sira

David Taljat

Terezija Dragan se je po 33 letih v Švici vrnila iz Züricha v domovino.

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

PARIZ - maša 8. oktobra in 29. oktobra skupaj s celodnevним srečanjem obakrat ob 11h
MERICOURT maša 28 oktobra ob 17. uri
FREYMING - MERLEBACH vsaka nedelja ob 10h, 15. oktobra celodnevno srečanje, 22. oktobra slovesna maša ob 40. obletnici društva JADRAN
HABSTERDICK vsak četrtek ob 9.15.

NEMČIJA

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ - STUTTGART

Svete maše v mesecu oktobru 2006

STUTTGART, sv. Konrad: 1., 8., 15. oktobra ob 16.30; četrta nedelja, 22. oktobra, v Esslingenu ob 17. uri; 29. oktobra je peta nedelja, zato ne bo slovenske maše.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 1. oktobra ob 11. uri zahvalna maša v Magstadtu, ponovitev zlate maše g. Pavla Uršiča. Nato piknik v organizaciji Slovenskih muzikantov.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 8. oktobra ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 15. oktobra ob 9. uri.

AALEN, sv. Avguštin: sobota, 15. oktobra, ob 11.00.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 21. oktobra, ob 17.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 22. oktobra ob 9. uri.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 22. oktobra ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC v Stuttgartu: urnik srečanj bo določen na sestanku s starši v soboto, 30. septembra, ob 10. uri v Slovenskem domu.

ZA PODROČJE REUTLINGENA

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 7. oktobra, ob 17. uri.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 13. oktobra, ob 16.45.

GÖPPINGEN: vabljeni k sv. maši v Esslingen in v Stuttgart.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči Med nami povedano.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu. V mesecu oktobru so: 12. in 26. od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

V nižjih razredih je bil pouk slovenščine zaupan profesorju Francu Petančiču. Petje so imeli sicer le dijaki prvih dveh letnikov, a pri dijaškem zboru, ki ga je vodil profesor Silvester Mihelič, smo menda sodelovali vsi sedmo- in osmošolci. Verjetno smo se v zboru naučili več petja kot nižješolci, ki so ga imeli kot obvezen predmet. Profesor Mihelič, ki je tudi vodil veliki taboriščni pevski zbor, nas je znal za petje navdušiti pa tudi poskrbeti, da je bilo na vajah zanimivo in prijetno.

Kateheta gospoda Luskarja sem večkrat omenil. Skrbel je, da smo spoznali najpotrebnejše temelje dogmatike, moralke in cerkvene zgodovine. Bil je izreden pedagog, ki je dosegel, da se marsikdo od nas še danes spominja njegovih besed. Poglavlje zase je bil profesor Peter Pajkovič. Bil je Srb, učil pa je zemljepis in kasneje tudi svetovno zgodovino. Lepo, čeprav s posebnim naglasom, je govoril slovensko. Njegove ure so bile zanimive, čeprav smo bili včasih prikrajšani za kako zgodovinsko anekdoto, ker so bile, kot je dejal, »med nami prisotne gospodične«. Spomnim se, kako je nekoč prosil kateheta, naj ga nadomesti, ker je bilo na programu poglavje o razkolu med vzhodno pravoslavno in zahodno, katoliško Cerkvijo. Kot pravoslaven Srb je rekel, da ne bi rad vplival na katoliške dijake. Pa mu je gospod Luskar dejal, da je zgodovina le ena in naj jo razlaga, kot jo pozna. Pajkovič je bil vesel zaupanja, razlaga je bila objektivna in zanimiva, ob koncu pa nas je vestno opozoril, da iz te dobe še ni vse raziskano.

Zelo zanimiva so bila predavanja prof. dr. Mihelčiča, ki je bil naravoslovec. Kot katoliški duhovnik je osvetljeval vprašanja evolucije in biologije tako iz znan-

stvenega kakor iz verskega vidika. Naučil nas je, naj se ne bojimo izsledkov znanosti, ki končno ne more nikoli nasprotovati veri, ker izhajata obe iz istega vira.

Fiziko in kemijo nas je učil inž. Maks Ocvirk, higieno dr. Franc Puc, risanje slikar Božidar Kramolc, telovadbo pa telovadni učitelj Alojzij Zupan. Ko smo pričeli z intenzivnim študijem, je telovadba odpadla, na žalost pa tudi igranje odbojke, pri kateri smo se navadno razgibali bolj kot pri uradni telovadbi. Odpadla pa je še ena dejavnost, ki sem jo vsaj jaz precej pogrešal.

Že od prvih tednov svojega taboriščnega srednješolstva sem se pridružil literarnemu krožku, ki ga je za dijake vodil pisatelj Karl Mauser. V tem krogu sem prvič prebral neko svojo črtico, bil deležen javne kritike pa tudi Mauserjevih nasvetov med štirimi očmi. Krožkarji smo se sestajali ob prostem času v gimnazijskih prostorih. Urednik dijaškega lista »Cvetje v tujini«, osmošolec Tone Pečavar, je nekatere prispevke krožkarjev, ki so šli skozi njegovo strogo sito, objavljal. Tudi jaz sem bil enkrat deležen tega priznanja.

Maturitetne diplome so nam slovesno izročili 19. julija in še isti večer smo imeli, kot rečeno, skupaj z »rednimi« osmošolci valetu. Oni bi jo slavili lahko že prej, a so počakali na nas, da je bil zaključek leta bolj slovesen. Prav tisto noč je odhajala v Kanado Ambrožičeva družina in z njo prijatelj in sošolec Lojze, ki je danes kardinal katoliške Cerkve in torontski nadškof. Pozno zvečer sem bil z njim na postaji, ko je manjkalo do odhoda vlaka le nekaj minut. Z valetu sem mu prinesel pozdrave sošolcev. Zadnji hip je prihitel tudi ravnatelj Ovsenek, da je Lojzetu, ki je sicer v redu prejel diplomu, podpisal še spričevalo o končani osmi gimnaziji, kar je v naglici tistih dni spregledal. Za

(Hamburg) Nepozaben izlet hamburške skupnosti na otok Sylt v Severnem morju

pisalno mizo mu je služil moj hrbet, kar je bila vsekakor nemajhna čast.

***

Zdaj sta se hitro bližali dve usodni neznanki: univerzitetni študij in emigracija.

Ker argentinska komisija za izseljence še ni napovedala svojega prihoda in je do odhoda v Gradec manjkalo še nekaj tednov, mi je ata pisal, naj ga obiščem v Stamsu.

Starodavni cistercijanski samostan Stams je bil v francoski okupacijski coni, ki je imela središče v Innsbrucku. Poveljnik IRO za to ozemlje je bil Slovenec, duhovnik Natlačen, sin umorjenega bana Marka Natlačena. Vojna ga je doletela v Franciji. Ker francoska vojska ni imela kaplanov, je deloval ves čas kot oficir v Degaullovi armadi in imel ob koncu vojne visok čin.

V taborišču je imel brata Toneta, ki je bil moj sošolec, in mlajšo sestro Nežo. Ta bi rada obiskala brata, a je bila premlada, da bi potovala sama. Spremljal naj bi jo jaz in dobil zato od njenega brata francosko potno dovoljenje.

Res sem deklico lepo spremljal na poti z vlakom, jo v Innsbrucku izročil bratu, ta pa me je drugo jutro peljal s francoskim džipom, ki ga je vozil zgovoren vojak, v Stams. Tu so živeli slovenski cistercijani, begunci iz Stične. Od njih sem izvedel, da so pred stoletji prišli cistercijani na Slovensko prav iz Stamsa. Zdaj pa je pritok slovenskih menihov rešil opatijo propada. Od domačih patrov je bilo le še par ostarelih in bolnih, a v

samostanu je bilo zdaj spet živahno. Slovenski bratje in patri so poprijeli in dali samostanu novega zagona.

Ata in gospod Pavle Mašič, oba že drugič begunca, zdaj še iz špitalskega taborišča, sta živela tukaj kot gosta, v sklopu samostanske družine. Čakala sta, da pride v Spittal argentinska emigracijska komisija. Med tem pa je bilo bolje ostati na Tirolskem.

Ata se v Stamsu ni dolgočasil. Pridno se je učil španščine, hkrati pa prevajal originalno delo mehikanskega jezuita De Heredie: »Vir največje sile«. Na to knjigo ga je opozoril pater Evgen Fiderer, nekdanji prior v Stični, ki je naletel nanjo v Španiji in od takrat želel, da bi prišla v roke tudi slovenskim vernikom. Ta Heredieva knjiga je bila tudi zame pravo odkritje. V njej avtor bralcu na izviren način približa smisel in silo molitve. V nasprotju s podobnimi deli tega ne bi vključil med »pobožno« branje. Sveže in preprosto poseže avtor v vsakdanjo stvarnost, ki sega dalj kot do meja otipljive narave.

Ko je ata prevod končal, je poslal rokopis v taborišče, kjer so ga založili kot razmnoženino. Zajetna knjiga je bila mnogim beguncem zadnje darilo, ki so si ga podarjali ob slovesu. Kmalu je pošla. Po prihodu v Argentino jo je ponovno izdalo, tokrat v lepi opremi, krajevno slovensko dušno pastirstvo. Danes jo je mogoče že porumenelo najti le še na policah nekaterih domov v Argentini.

Med mojim bivanjem v Stamsu je ata svoj prevod še pregledoval in popravljaj. Pri tem je bil silno vesten. Ne kot časnikar ne kot prevajalec si ni maral pomagati s tujkami. Bil je mnenja, da uporablja tujke, kdor bodisi ne obvlada snovi bodisi ne obvlada jezika. Če bi živel še nekaj desetletij, bi lahko z žalostjo ugotovil, da radi uporabljajo tujke tudi nekateri, ker se jim to zdi imenitno, pa tudi taki, ki jim lastnega jezika ni mar.

Teden ali dva, ki sem ju preživel v Stamsu z atom, je pomenil zame najlepše počitnice, kar bi si jih lahko želel. Hitro so minile. Spet

(Merlebach) Zaključni ples v Stiringu

je prišel gospod Natlačen v lepi uniformi francoskega častnika s svojim šoferjem in me odpeljal na postajo v Innsbruck, kjer je že čakal vlak, ki me je pustil v Spittalu.

Še nekaj dni in spet je bilo treba na pot. Mama je ostala v taborišču sama, ko sem odšel s skupino maturantov na univerzo v Gradec. Bilo je 27. avgusta 1948.

Spoznal sem slovito študentovsko taborišče na »Hochsteingasse«, kjer so pod oskrbo IRO visokošolci vseh mogočih narodnosti, a z močno slovensko prisotnostjo, dobili stanovanje in hrano, medtem ko so študirali na graški univerzi.

Takoj ob vstopu v novo taborišče so nas, »bruce«, sprejeli »stare bajte«. Sprejem med šaljivimi nagovori in smehom je preprečil vsako zadrego. Simbolično so nas razkužili z DDT-jem, da smo nato, vsi beli od prahu, iskali dodeljene nam barake. Takoj smo bili sprejeti v pestro visokošolsko družčino. Modro vodstvo taborišča nas je porazdelilo po sobah tako, da smo prišli bruci v družbo starejših, ki so nas vpeljali ne le v hišni red, marveč tudi v skrivnosti Univerze.

Nadvse imenitno se mi je zdelo, ko sem novopečeni bruc neko popoldne prvič prestopil prag graške univerze. Bil pa sem priča tudi resnično slovesnemu dogodku. To je bilo svečano ustoličenje prvega povojnega rektorja graške univerze dr. Johanna Fischla, katerega filozofske knjige sem že prej s težavo, a navdušeno prebiral. Take slovesnosti do takrat še nisem doživel. Zvoki fanfar, mogočen zbor, ki je pretresel dvorano s himno »Gaudeamus«, sprevod profesorjev v črnih togah med starimi prapori, vse se mi je zdelo brezhibno. Rektorjev nastopni govor, ki sem ga razumel kljub svoji slabi nemščini, se mi je zdel globok in pomemben.

Nič manj me niso prevzele prve duhovne vaje, ki sem jih opravljal in doživljal kot visokošolec. Pripravili sta jih skupno organizaciji mladcev in stražarjev, ki sta v Gradcu prijateljsko

sodelovali. Razmišljanja je vodil neki avstrijski jezuit. Zapisal sem si njegovo misel, da je potrebno sprejeti božjo voljo vdano in hvaležno, še predno te doletijo nepredvideni lepi ali hudi dogodki. Govoril je tudi o vedno prisotnem Petrovem in Pavlovem navdihu v Cerkvi, a globlji pomen te misli sem menda doumel šele kasneje.

Vpisal sem se na filozofijo, da sem lahko poslušal predavanja iz zgodovine, psihologije in angleščine. Zgodovino sem dopolnjeval z branjem knjig, angleščino sem se učil ob vsaki priložnosti, prve pojme o psihologiji pa sem dobival na zanimivih predavanjih, katerim sem redno sledil. Do izpitov pa nisem prišel.

Proti koncu novembra sem prejel mamino sporočilo, naj se hitro vrnem zaradi zdravniškega pregleda za emigracijo; tudi atek bo prišel iz Stamsa in tetka Mili iz Trefflinga. Spet bomo vsi skupaj! Moral sem nazaj v Spittal. Treba bo stopiti pred argentinsko komisijo, ki bo odločila, koga sprejme v neznano deželo za južnim morjem.

Več se nas je moralo tiste dni dokončno posloviti od univerze in od prijateljev na »Hochsteingasse«. V Spittalu nas je hitro potegnilo vase razburljivo vzdušje tistih dni. Emigracija je iz daljne možnosti postala resničnost. Mislim, da po večini nanjo nismo bili natanje pripravljani. Menda ni bil nihče navdušen nad mislijo, da bo treba zapustiti ne le Koroško, marveč tudi Evropo. Toda IRO (organizaciji Združenih narodov za pomoč beguncev) so bile štete ure. Treba se je bilo odločiti za eno od dežel, ki so nas bile pripravljene sprejeti.

Se nadaljuje

(Frankfurt) Belokranjsko-dolenjsko-štajerska naveza pod Višarjami

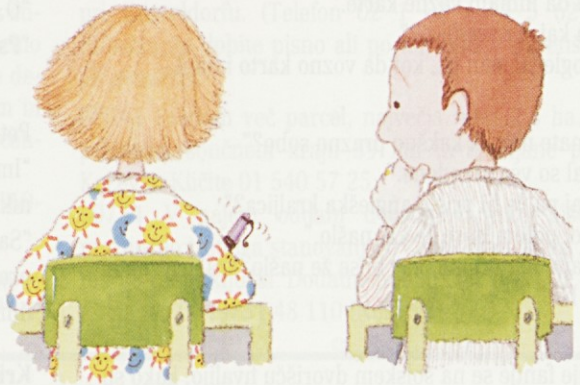
POŠTENOST

Luka je dobro pisal matematiko, toda prepisoval je od Ane in učiteljca tega ni opazila.

Otroci težko cenijo poštenost, saj prevara takoj prinese koristi. Veliko nepoštenosti pa je vsak dan tudi med odraslimi. Nekateri ljudje so obogateli, ker niso bili pošteni.

Kaj prinese poštenost? Varnost, zadovoljstvo ...

In kaj prinese prevera, goljufija? Nemir, zaskrbljenost, da te ne odkrijejo ...

DOLJE JE IMETI MALO PO PRAVICI, KAKOR VELIKO PO KRIVICI!

Treba je biti pošten. Prepisovanje Luku ne bo koristilo. Bolje bi bilo, da bi se učil in bi imel znanje v glavi, tako pa je moral 'krasti' rešitve pri Ani. Ker se ni učil, bi bilo bolje, da bi pošteno priznal svojo lenobo in sklenil, da ga naslednjič učiteljica ne bo našla nepripravljenega.

POSKUS

Potrebujemo koščke potiskanega ali enobarvnega papirja ali blaga, škarje, šivanko in nit, vrvico, tehtnico, flomastre, etikete, pesek in kovance.

1. Na vsako etiketo napiši neko vrednoto, kot na primer: POTRPEŽLJIVOST, MODROST, POŠTENOST, ZVESTOBA, RESNICOLJUBNOST ...
2. Sešij nekaj vrečk iz blaga ali jih zlepi iz močnega papirja.
3. Napolni vrečke s peskom, stehtaj jih in nalepi na vsako etiketo z napisom.
4. Položi na tehtnico vrečke in na drugo stran kovance ali bankovce ali morda celo dragocen prstan ali uhane. Tehtnica se seveda prevesi na stran težkih vrečk s peskom. Povabi sestro ali bratca in starše ter povprašaj, katero stran bi kdo izbral?

Premislite, kaj v življenju 'več tehta'?

“Danes zjutraj me je sprevednik na vlaku pogledal, kot da nimam vozne karte.”

“In kaj si naredil ti?”

“Pogledal sem ga, kot da vozno karto imam.”

“Imate morda kakšno prazno sobo?”

“Žal so vse zasedene.”

“Kaj pa če bi prišla angleška kraljica?”

“No, potem bi se že kaj našlo.”

“Dajte mi torej to, kar bi se že našlo, kraljice zagotovo ne bo.”

Trije fantje se na šolskem dvorišču hvalijo, kako super so njihovi očetje.

Prvi reče: “Moj oče najhitreje teče. Lahko izstrelimo puščico in začne teči, pa vama povem, da priteče do tarče pred njo.”

Drugi se pohvali: “Ha, to ni še nič. Moj oče je lovec in prehiti celo kroglo iz puške.”

Tretji posluša druga dva in na koncu pristavi: “Vidva nimata pojma o hitrosti. Moj oče je javni uslužbenec in neha delati ob štirih popoldne, pa je doma že ob treh.”

“Doktor, jaz imam zelo nenavadno bolezen. Če se s prstom dotaknem noge, me boli, če se dotaknem glave, me boli, prav tako me boli, če se dotaknem kakšnega drugega dela telesa.”

Zdravnik pregleda pacienta, nato pa postavi diagnozo: “Imate zlomljen prst.”

Za novo delovno mesto se je potegoval tudi mladi moški, ki je jecljal. Kadrovník mu je po končanih razgovorih rekel, da je sprejet, in ga še enkrat vprašal, kako mu je ime.

“Jjjaaane-ne-nez.”

“Če se strinjate, vas bomo klicali kar Janez,” je rekel kadrovník.

V času druge svetovne vojne sta mlada partizana Jure in Miha patrolirala po gozdu. Miha je nekoliko zastojal, Jure pa ga je poklical:

“Kaj se obiraš?”

“Pst! Tiho bodi!” mu je zašepetal Miha. “Nemci spijo!” Čez štirideset let se je Jure odpravil na morje. Ko je peljal mimo gostilne “Pri Mihui,” je pomislil:

“To je morda gostilna mojega vojnega tovariša.”

Zaustavil je, vstopil v gostilno in res zagledal gostil-

ničarja, vojnega tovariša Miha.

“O, Miha! Kako si kaj? Dolgo se nisva videla!”

“Pst!” je dejal Miha. “Nemci spijo!”

Peter je ukradel avto, toda kmalu so ga izsledili.

“Imate kaj dodati v svojo obrambo?” ga vpraša sodnik.

“Samo to bi rad rekel, gospod sodnik, da je avto stal pred pokopališčem, zato sem mislil, da je lastnik že umrl.”

Križanka 608

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10							□	11
12		□	□	13			14	
15		16	17		18			
□	19			20		□	21	□
22				□	23	24		25
26		□	27	28				
29		30				□	31	
32					□	33		

VODORAVNO: 1. vir in vrhunec krščanskega življenja, 10. moška oblika imena Marija, 11. triindvajseta črka abecede, 12. Edvard Gorenjak, 13. ustvarjalec, 15. vojaško vozilo, 18. glavno mesto Latvije, 19. otroška igrača za deklice, 21. vzklík presenečenja, 22. dolgo, široko vrhnje oblačilo menihov in redovnikov, 23. del glave, 26. petnajsta in osemnajsta črka abecede, 27. stanje telesnega in duševnega počitka, 29. izdajatelj, 31. tebe, 32. gora Horeb, 33. pripoved o nastanku sveta, naravnih pojavih, bogovih in drugih baslovnih bitjih

NAVPIČNO: 1. odpadek, 2. potepuh, klatež (mn.), 3. Eva Rigel, 4. osebni zaimek, 5. medmet, ki izraža domislek, 6. kdor je naročen na Mavrico, 7. proti, 8. slovenski šumnik, 9. neugodni občutek pred napadom božjasti, histerije, 14. postati gol, 16. nadzemni deli repe, 17. posušen izcedek na rani, 20. druga črka abecede, 22. velik ogenj pred praznikom, 24. eden, 25. kis 28. velelnik od glagola peti, 30. veznik, 33. štirinajsta črka abecede

REŠITEV KRIŽANKE 607

SARA; LAVA; ARABKA; RM; MIZARSTVO; OSP; KORAR; STOPA; IR; TORA; MOST; ATELJE; TR; NEDELJIVO; IL; C; ARON

606A1 V Lenartu v Slovenskih goricah, 20 min. do Maribora, prodam visokopritlično hišo 9 x 10 m s štiri lepimi balkoni, krušno pečjo in kaminom, delno opremljeno. Kletni prostori so primerni za obrtno dejavnost, parcela je lepa, ravna, posajena s sadjem in brajdami; velikost 818 m², v slepi ulici nedaleč od centra.

Cena 155.000 EUR. Informacije v Nemčiji tel. 0160-94168132 ali 089-524152.

601A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN,

Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

605A1 Prodram več parcel, največja meri 2.8 ha, na prelepem sončnem kraju 39 km iz Ljubljane proti Kočevju. Kličite 01 540 57 25.

607A1 V najem oddam dvostanovanjsko hišo z možnostjo tretjega stanovanja v Celju, Plečnikova 3. V hiši so vsi priključki. Dodatne info. na tel. 01 7092 054 ali na tel. 0049751 48 110 (Nemčija).

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

miran.pecenic.com/ts/zamejci/index.htm

Katoliška Cerkev v Sloveniji

www.rkc.si

Mariborska škofija

mb.rkc.si

Vlada Republike Slovenije

www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA

www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA

www.druzina.si

Mesečnik OGNJIŠČE

www.ognjisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

www.glasslovenije.com.au/

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije

v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

www.noviglas.it

VEČER, časnik

www.vecer.si/

Slovenska tiskovna agencija

www.sta.si

RTV Slovenije

www.rtvsllo.si

DELO, časnik

www.delo.si

Dnevne novice

www.siol.net

Zanimiva spletna stran s slikami iz

Vojvodine in Slovenije

community.webshots.com/user/janezmu

ali o zavodu v madžarščini:

www.emmausz.com

Iskalnik

<http://www.najdi.si/>

Telefonski imenik v Sloveniji

<http://tis.telekom.si/>

Slovenska turistična agencija

<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>

Oddaja Slovincem po svetu in domovini

<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>

Slovar slovenskega knjižnega jezika

<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>

Dobrodošli doma

<http://www.creativ.si/tourist/>

Mohorjeva družba Celje

<http://www.mohorjeva.org/>

Gorenjski glas

<http://www.gorenjski.glas.si/>

Ministrstvo za šolstvo in šport

<http://www.mszs.si/slo/>

Pristojne prijavnne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva pač ni avtomatična, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASI2X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSkih IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
spletna stran: <http://home.bconnect.com/skm-london/>
župnik: **Stanislav Cikaneč**
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRILIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14. r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mljn (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

duhovnik v pokoju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Sentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernej@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Jožko Pirc**
e-naslov: retторе@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domini, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA DELEGATURA
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
e-naslov: jpuceelj@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skmberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skmberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slomissija-essen.de
župnik: **Alojzij Rajk**
e-naslov: rajk@hotmail.com
diacon: **Stanislav Čeplak**
e-naslov: ceplak@gmx.de

za Slovence v nadškofiji Köln
odgovoren delegat **Janez Pucelj**
pomaga **Martin Mlakar**

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: skm_in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
župnik-sodelavec: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18, 70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: januarij@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvořak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slowenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de

S R B I J A

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slomissija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

RAFAELOVA DRUŽBA, Poljanska 2, SI-1000 Ljubljana, tel. (*386) 1-438 30 50, faks (*386) 1-438 30 55

Poslovni račun pri NLB d.d.: 02014-0253581535, voditelj: **Janez Rihar**, Podbrezje 151, 4202 Naklo, tel. (*386) 4-532 94 40

Mladi iz Stuttgarta v Franciji

Mladi turisti pred katedralo Notre Dame

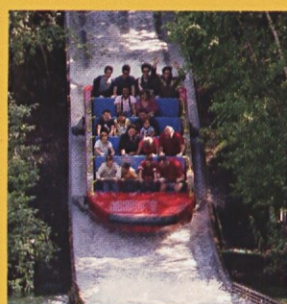
Pred muzejem Louvre. Katera ima lepši nasmeh: Mona Anja ali Mona Lisa?

Mladi pred šampanjsko kletjo Pommery v Reimsu

Tako velikega soda še nismo videli.

V parku Asterix

Skupina udeležencev v parku Asterix

V parku Asterix je bilo za vsakega nekaj.

Po dolgem dnevu ogleda parka Asterix še skupna slika vseh udeležениh

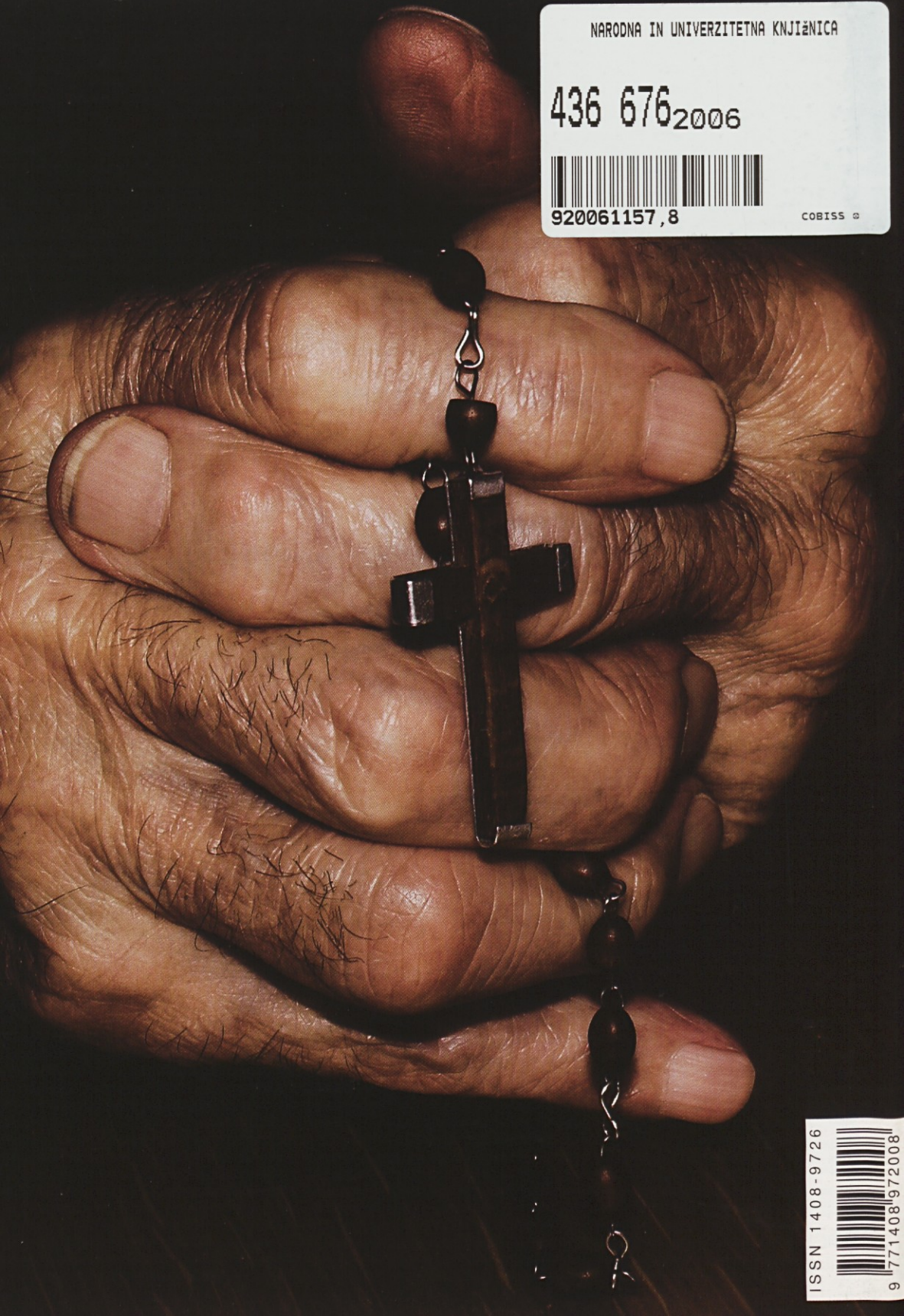
NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIZNICA

436 676₂₀₀₆

920061157,8

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408-972008